Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்ய ஸபைப்

பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீச ௵ ஆடி ௴. [ஸஞ்சிகை 6.

பத்ராதிபர்:—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 201.

2. விஶிஷ்டாத்வைதம்
பத்ராதிபர் ... ... 209.

3. வேதாந்தார்த்த ஸங்க்ரஹம்
ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யர் ... ... 220.

4. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்
ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 232.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்
ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—S. Vasudevachariar B. A., L. T.

Vol. 3–No. 6.

July 1913.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor,** and all business letters, money orders etc. to **The Manager,** the Vedanta Dipika, 11 Kesavaperumal Sannidhi Street, Mylapore, Madras. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 3 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அநுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, கேசவப்பெருமாள் ஸந்நிதிவீதி, மயிலாப்பூர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அநுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்சிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விசேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அநுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் மூன்றாவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அநுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்யஸபைப் பத்ரிகை.

பத்ராதிபர்:—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீச ௵ ஆடி ௴ [ஸஞ்சிகை 6.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

[illegible]

மைஸூர் முஜராய் பில்.

பஹு ஜநங்களுடைய ஶ்ரேயஸ்ஸை உத்தேஶித்துச் சில ஸாத்விக அக்ரேஸரர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள மடம் முதலிய தர்ம ஆஸ்தாநங்கள், சில ஸமயங்களில் அஶிஷ்டர்களான ஜநங்களின் ஹஸ்தகதங்களாகிப் பஹு ஜநங்களுக்கு உபயுக்தங்களாக இருப்பதை விட்டு அந்தந்தக் காலங்களில் வாசாலர்களாகவும் தைர்யஶாலிகளாகவும் இருக்கும் சில வ்யக்திகளுக்கு மாத்திரம் உபயோகப் படுவதையும், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநத்திற்கு ஹேதுக்களாக இருக்க வேண்டியது போக அநேக வித அதர்மங்களுடைய பரவுதலுக்குக் காரணங்களாவதையும் பார்த்து, அதைச் சீர்திருத்தவேண்டுவது தமது முக்யதர்மங்களில் ஒன்று என்று நன்கு உணர்ந்திருக்கும் மைஸூர் ராஜாங்கத்தார், தங்களுடைய ராஜ்யத்தி லுள்ள ஆஸ்தாநங்களின் விஷயமாக ஒருசட்டத்தை உண்டுபண்ணக் கொஞ்சகாலமாக ப்ர த்நப் படுகிறார்கள் என்பது பல பெயர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். மடத்திற்குச் சொந்தமாயுள்ள சொத்துக்

களெல்லாம் தமது சொத்துக்கள் என்றும், அந்தச் சொத்துக்களைத் தமக்குத் தோன்றினபடி செலவிடுவதைத் தடுக்க ஒருவருக்கும் அதிகார மில்லையென்றும், தமது காலத்திற்குப் பிறகு அந்தச் சொத்துக்களுக்குப் பாத்யஸ்தர்களாக வார்ஸை நியமிப்பது தமக்கே சொந்தமான அதிகார மென்றும் நினைத்து ஸ்வச்சந்தமாக அபதத்தில் வர்த்தித்துவரும் ஆஸ்தீநாதிபதிகளைக் கட்டுப்படுத்தி, ஆதிகாலங்களில் உத்தேசிக்கப்பட்ட ப்ரகாரமாகவே அந்த ஆஸ்தாநங்கள் நடைபெற்று வரும்படி செய்யவேண்டும் என்பதே இந்தச் சட்டத்தை ப்ரேரிப்பிக்கிறவர்களுடைய நோக்கம். இது மிகவும் புகழத்தக்க நோக்கமென்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை. யதார்த்தமாகவே இப்பொழுது இருக்கும் ஸ்திதியைப் பரிசீலநம் செய்து பார்க்கு மளவில், ஸாத்விகர்களான இரண்டொரு மடாதிபதிகளை விலக்கிவிட்டால் ப்ராயேண மடாதிபதிகள் எலலாரும் தமக்கு உரிய தர்மங்களை ஸரியாக உணரவில்லை யென்றும், ஐஹிக போகங்களையும் தாத்காலிக யசஸ்ஸையுமே பெரிதாகப் பாராட்டாமல் இருக்கவேண்டுவது போக அவர்களில் அநேகர் தமது தேஹஸம்பத்தமான ஸுகங்களைத் தேடிக்கொள்வதிலும் யசஸ்ஸை ப்ரதீக்ஷித்துத் தர்மாதர்ம விவேசந மற்றவர்கள்போல யசஸ் ஸாதகமான கார்யங்களைச் செய்வதிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்க ளென்றும், நிஷ்பக்ஷபாதிகளாகவும் ஸர்வஜந ஸுஹ்ருத்துக்களாகவும் இருக்கவேண்டுவது போக ஸாமாந்ய ஜநங்களைப் போல சத்ரு மித்ராதி பாவனைகளைப் பாராட்டிச் சிலருடன் கலஹத்தையும் சிலருடன் ஸௌஹார்த்தத்தையும் செய்துகொண்டு அதுகாரணமாக ஏராளமான அர்த்த வ்யயங்களைச் செய்து வருகிறார்க ளென்றும் எல்லாருக்கும் தெரியவரும். இப்படி யிருக்கும் ஸ்திதி ஸர்வப்ரகாரத்திலும் சோச்யமானதால் இதைச் சீர்திருத்த முயற்சிசெய்யும் மைஸூர் ராஜாங்கத்தார் ஜநங்களுக்கு மிக்க நன்மையைச் செய்ய ப்ரயத்நப்படுகிறார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை.

ஆனால், இந்தச் சீர்திருத்தத்தை ஸாதித்துக்கொள்ள அவர்களால் உத்தேசிக்கப்படும் உபாயம் ஒரு அம்சத்தில் ஆக்ஷேபார்ஹமாக இருக்கின்றது என்று நாம் நினைக்கிறோம். அந்த அம்சத்தைப்பற்றி மாத்திரம் இப்பொழுது கொஞ்சம் விசாரிப்போம். மடாதிபதிகள் தமது தர்மத்தைச் சரிவர அநுஷ்டித்து

வருகிறார்களா வென்று பரிசீலநம் செய்வதற்கும், அப்படி அநுஷ்டித்துவருவதில் தவறுவதாகத் தெரியவந்தால் அவர்களை ஸரியான மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறதற்கும், அவ்விதமாக ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கவும் அவர்கள் இணங்கிவராவிட்டால் அவர்களை ஆஸ்தாநத்தைவிட்டு விலக்குவதற்கும், அப்படி யாராவது விலக்கப்பட்டாலும் அல்லது வேறு எவ்விதமாக ஆஸ்தாநங்களில் காலி நேர்ந்தாலும் பின் வரவேண்டிய அதிபதிகளை ஆஸ்தாநங்களுக்கு நியமிப்பதற்கும், இன்னும் இவைபோன்ற மற்றை முக்ய கார்யங்களுக்கு அவச்யமான சிபார்சு செய்வதற்கும் வேண்டுவதான அதிகாரத்தை அந்தந்த ஸ்தலங்களில் ராஜப்ரதிநிதிகளாக இருக்கும் ராஜஸேவகர்களுக்குக் கொடுப்பதாக இவர்கள் உத்தேசிக்கிறார்கள். இந்த உத்தேசம்தான் ஆக்ஷேபிக்கத் தகுந்தது என்று நமக்குத்தோன்றுகிறது. முதலில், பஹுஜநங்களால் ஆசார்ய ஸ்தாநங்களாக வரிக்கப்பட்டு அநேகம் பெயர்களுடைய ஸர்வ வித ப்ரதிபத்திக்கும் பாத்ரமாகப் பாவிக்கப்படும் மடாதிபதிகளை, அங்கங்கு ஸ்வல்ப அதிகாரத்தை வஹித்து வரும் ராஜஸேவகர்களுடைய பரிசீலநத்திற்கு உட்படுத்துவது எவ்விதத்திலும் ந்யாய்யமன்று. தவிரவும், ஸாத்விகர்களாயுள்ள மடாதிபதிகளுக்குப் பல விஷயங்களில் ந்யாய விருத்தமான உபரோதம் ஸம்பவிக்கவும், துஷ்டர்களாயுள்ளவர்களுக்கு அநுபருத்தமாக ஸ்வதந்த்ரப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்கவும் இந்த உபாயம் ஏராளமான அவகாசம் கொடுக்கக்கூடும். மேலும், ராஜஸேவகர்களுடைய த்ருப்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதில் மாத்ரம் சிறந்த திறமையையுடைய பல பெயர்கள், அந்தத் திறமையைக் கொண்டே ஆஸ்தாநாதிபதிகளாக வரவும், அப்படிப்பட்ட திறமையற்றவர்கள் வேறு எவ்விதமான ஸாத்விக குணம் நிறைந்தவர்களாக இருந்தாலும் அந்தத் திறமை யில்லை யென்கிற காரணம்பற்றி அவர்கள் ஆஸ்தாந நியமந ப்ரஸ்தாவத்திலிருந்தே விலக்கப்படவும் ஏராளமான ஸாதக ஸம்பாவனைகள் இந்த உபாயத்தில் காணப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் அநிஷ்டங்களானதால் இவைகளுக்கு ஹேதுவாகும் இந்த உபாயத்தை ஸாதுவென்று எப்படி நாம் அங்கீகரிக்கக் கூடும்?

இதுமாத்திர மன்று; சற்று ஆலோசித்துப் பார்த்தால் இந்த உபாயம் தர்மத்திற்கும் விருத்தமென்பது நன்றாக விளங்கும். மடம் என்பது, அதை ஆச்ரயிக்கும் சிஷ்யர்களுடைய ச்ரேயஸ்

ஸூக்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது; மடத்தால் உண்டாகும் பலம் எல்லாவற்றையும் அநுபவிக்கும் பாத்யஸ்தர்கள் அந்த ஶிஷ்யர்களே. ஆகையால், அந்த மடத்தை நல்ல ஸ்திதியில் இருக்கும்படி பாதுகாத்து வரவேண்டிய பாத்யமும் பல போக்தாக்களாகிற அந்த ஶிஷ்யர்களுக்கே உரியது. அந்த ஶிஷ்யர்களைக் கவனியாமலே ராஜஸேவக ப்ரப்ருதிகள் அந்தப் பாத்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வது தர்ம மாகாது.

இப்படிப் பலவகையில் ஆக்ஷேபத்திற்கு இடம் கொடுக்கும் இந்த உபாயத்தை அவலம்பிக்காமலே, வேறு உபாயங்களால் தங்களுடைய நோக்கத்தை மைஸூர் ராஜாங்கத்தார் ஸாதித்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ஸகல ஜநங்களுக்கும் ஸந்தோஷமாக இருக்குமென்று தோன்றுகிறது. அந்தந்த மடத்தை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் ஶிஷ்யர்களெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து, தங்களுக்குள் விவேகிகளும் தகுந்த ஸ்திதியில் இருப்பவர்களுமான சிலரைத் தங்கள் ப்ரதிநிதிஸங்கமாக நியமித்து, அந்த ஸங்கத்தினரைக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அப்போதைக்கப்போது செய்யப்படவேண்டும் விண்ணப்பங்களைச் செய்துகொண்டும், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள மற்றை ஸர்வவித ந்யாய்ய ஸஹாயத்தைச் செய்வித்துக்கொண்டும் எவ்விதமான குறைவுமின்றிக்கே மடத்தின் விஷயங்களை நடத்திவர ஶிஷ்யர்கள் ஸாமர்த்ய முள்ளவர்களாக இருந்தால், அந்த ஶிஷ்யர்களுக்கு வேண்டிய உபபலத்தைக் கொடுப்பதும், இப்பொழுது ராஜஸேவகர்களுக்குக் கொடுப்பதாக உத்தேஶிக்கும் அதிகாரங்களை அந்த ப்ரதிநிதி ஸங்கத்தினருக்குக் கொடுப்பதும், அந்த ப்ரதிநிதி ஸங்கத்தினரை உபாயமாகக்கொண்டு தாம் உத்தேஶிக்கும் சீர்திருத்தங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்து கொள்வதுமே, ராஜாங்கத்தாரால் நிராக்ஷேபமாக அவலம்பிக்கக்கூடிய உபாயமாகும். அப்படி ஒன்று சேர்வதற்கு வேண்டுவதான ஸாமர்த்யமும் யோக்யதையும் ஸர்வஶிஷ்ய ஸாமாந்யமாக இப்பொழுது காணப்படாத படியால், அந்த ப்ரதிநிதி ஸங்கம் போன்ற ஒரு ஸங்கத்தை அந்தந்த மடத்து ஶிஷ்யர்களுக்குள்ளிருந்து தாமே ஏற்படுத்தி, அவர்களுக்கு உசிதமான அதிகாரங்களைக் கொடுத்து, அவர்களுடைய அபிப்ராயத்தைக் கலந்து ராஜாங்கத்தார் தம்மால் உத்தேஶிக்கப்படும் சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதுதான் உசிதமாக இருக்குமென்று தோன்றுகிறது. சீர் திருத்தங்கள் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதங்கள் என்பதில் த்வைவித்

யமே யில்லை; அவைகளை ஸாதித்துக்கொள்ளும் மார்க்கத்தைப் பற்றி மாத்திரம் நமக்குக் கொஞ்சம் அதிஶங்கை ஜநித்த படியால் இம்மாதிரி எழுதலானேம்.

∴ ∴ ∴

கர்ம அநுஷ்டாநம்.

சென்ற வைகாசி ஆனி மாஸத்திய ஸஞ்சிகைகளில் கர்ம அநுஷ்டாந ஸம்பந்தமான சில விஷயங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விசாரித்தோம். ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விதி நிஷேத ரூபமான கர்மங்களில் கால ஸ்திதியை அநுஸரித்துக் கொஞ்சம் ஸங்க்ரஹம் செய்துகொள்வதால் பகவந் நிக்ரஹம் அவ்வளவாக நேர்ந்துவிடாதென்றும், அப்படி ஸங்க்ரஹித்துச் செய்யப்படும் கர்மங்களிலும் அஶக்தியால் நியம லோபாதிகள் ஸம்பவித்தால் அது விஷயமாக நமக்கு ஹார்த்தமான அநுஶயம் ஜநிக்கும் வரையில் லுப்த நியமாதிகளான நமது கர்மங்களையும் யதா ஶாஸ்த்ரம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவாகப் பகவான் திருவுள்ளம் பற்றுவனென்றும் நாம் எழுதியிருந்தோம். ஶக்தியிருந்தால், ஸகலமான ஶ்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களையும் அநுஷ்டிப்பதே உத்தமம்; ஶக்தியில்லாவிடில், யதா ஶக்தி அநுஷ்டிப்பது அவ்வளவாகப் பாதகமாகாது: ஹார்த்தமான தைவபக்தியும் பாபபயமும் ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் நேரும்பொழுது உண்மையான அநுதாபமும் நம்மைக் காப்பாற்றும் என்பதுதான் அவ்விதமாக எழுதினதன் அபிப்ராயம். இப்பொழுது இந்தக் கர்ம அநுஷ்டாந ஸம்பந்தமாக மற்றும் ஒரு அம்ஶத்தைப் பற்றி விசாரிக்க ப்ரயத்நப் படுகிறோம்.

கர்மங்களுடைய ஸரியான அநுஷ்டாநம் மூன்றுவித கரணங்களின் வ்யாபாரத்தையும், அபேக்ஷிக்கிறது என்பது எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்ட விஷயம். கேவலம் காயிகமாக யாதொரு கர்மமும் அநுஷ்டிக்கப்படுவதில்லை; மநஸ்ஸின் ப்ரவ்ருத்தி இருப்பதுடன் வாசிகமாகவும் அந்தந்தக் கர்மத்திற்கு அநுகுணமாகச் சில சில உச்சாரணங்களும் விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இந்த விதியை நாம் கொஞ்சம் ஆலோசித்துப் பார்த்தால், மநஸ்ஸின் வ்யாபாரமே முக்யமென்றும், அந்த மநோ வ்யாபாரத்தை த்ருடப்படுத்தும் பொருட்டே வாக்கினல் சில உச்சாரணங்களும் காயத்தினல் சில தந்த்ரங்களும் விஹிதங்களாக இருக்கின்றன வென்றும் நன்ருக விளங்கும். இப்படிக் கரணத்ரயங்களுக்கு

ஒரு விதமான தாரதம்யம் தோன்றினலும், அந்தத் தாரதம்யத்தை அவலம்பித்து அமுக்யமான வாசிக காயிக வ்யாபாரங்களை விட்டுவிடவாவது, அவைகளில் ஒரு விதமான குறைவை ஸம்பாதித்துக்கொள்ளவாவது ஶாஸ்த்ரம் அவகாஶம் கொடுக்கவில்லை. வஸ்து ஸ்திதி இவ்விதமாக இருக்கையில், தைவ பக்தியுள்ள ஸாத்விகர்களும் சில கர்மங்கள் விஷயமாக முக்யமாயுள்ள மனோ வ்யாபாரத்தை ஆத்யந்திகமாக த்யஜித்துவிட்டுக் கேவலம் பாஹ்ய தந்த்ரங்களைமாத்திரம் அநுஷ்டித்து அதனல் த்ருப்தர்களாகி விடுகிருர்களே! வாக்கினல் உச்சரிக்கப்படும் ஶப்தங்களுடைய அர்த்தஜ்ஞாநத்தை அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமாக அவர்கள் க்ரஹிக்கவில்லையே! வாக்கினல் உச்சரிக்கப்படும் ஶப்தங்களுக்கு அநுகுணமான மனோ வ்யாபாரம் அவைகளின் அர்த்த ஜ்ஞாந மின்றிக்கே எப்படி ஸம்பவிக்கும்? இப்படி மனோ வ்யாபாரத்தை இழந்திருக்கும் கர்ம அநுஷ்டாநம் பூர்ண அநுஷ்டாநம் ஆகுமா? என்பதை இப்பொழுது விசாரிப்போம்.

வேதாத்யயந விஷயமாக ஶ்ருதியிலேயே ஒரு வாக்யத்தைக் காண்கிறோம்:

“ സ്ഥാണുരയം ഭാരഹാരഃ കിലാഭൂ
ദധീത്യ വേദം ന വിജാനാതി യോഽർത്ഥം ।
യോഽർത്ഥജ്ഞ ഇത്സകലം ഭദ്രമശ്നുതേ
സ നാകമേതി ജ്ഞാനവിധൂതപാപ്മാ ॥ ”

அதாவது - ஒருவன் வேதங்களைக் கேவலம் அக்ஷரராஶிக்ரஹண மாத்ரமாக அத்யயநம் செய்து அவைகளின் அர்த்தத்தை அறியாமலே இருந்தால், அவனுக்கு அந்த வேதங்கள் பெரியதொரு சுமையாக இருக்கின்றனவே தவிர எவ்வித ஆநுகூல்யத்தின் பொருட்டும் ஆகா: அத்யயநம் செய்யப்பட்ட வேதங்களுடைய அர்த்தத்தை விசாரித்து அதைத் தெளிய அறிந்துகொள்ளுகிறவனே ஸகல விதமான ஶ்ரேயஸ்ஸையும் அடைகிருன்; அர்த்த விசாரம்செய்து ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதித்தாலன்றே பாபநாஶம் என்பது ஸம்பவிக்கும்?

கூர்ம புராணத்தில் பின் வருமாறு வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன:—

“ ന വേദപാഠമാത്രേണ സംതുഷ്ടോ വൈ ദ്വിജോത്തമഃ ।
പാഠമാത്രാവസാനസ്തു പംകേ ഗൗരിവ സീദതി ॥

𑌯𑍋𑌽𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥"

அதாவது - கேவலம் வேதத்தைப் படிப்பதனால் மாத்ரம் ப்ராஹ்மணன் த்ருப்தியடையக் கூடாது; அப்படி கேவல பாட மாத்ரத்தால் த்ருப்தியடைந்தால், சேற்றில் அகப்பட்டுக்கொண்ட மாடுபோல அமிழ்ந்து விடுவானே தவிரக் கரையேறுவது ஸாத்ய மாகாது. தவிரவும், அவனுக்கு ப்ராஹ்மண்யமே விலகிவிடும்; தனது ஸந்ததியாருள்பட ஶூத்ர ஸாம்யத்தை அடைந்து எவ்வித க்ரியைக்கும் அனர்ஹனாகி விடுகிறான்.

தக்ஷமஹர்ஷி யென்பவர், வேதாப்யாஸத்தைப் பற்றி ப்ரஸ் தாவித்து வருகையில் 'வேதாப்யாஸம் ஐந்து வகைப்படும்' என்று பின் வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்:—

"𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌸𑌨𑌂 𑌜𑌪𑌃 ।
𑌤𑌦𑍍𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋 𑌹𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾 ॥"

அதாவது - முதலில் வேத படனம், பிறகு அதன் அர்த்தவிசாரம், அதை ஆவ்ருத்திசெய்தல், ஜபித்தல், தான் அப்யஸித்ததை ஶிஷ்யர்களுக்கு உபதேஶம் செய்தல் ஆக இந்த ஐந்தும் அடங்கியது, வேதாப்யாஸம் என்னும் ஶப்தம். இப்படியெல்லாம் ஶ்ருதியும், ஶ்ருதியின் அபிப்ராயமறிந்த மஹர்ஷிகளும், கேவல வேத படனத்திற்கு அவ்வளவாகப் பலமில்லை யென்றும், படித்த வேதத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்து அதனால் ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டாலொழியப் பாபநாஶம் உண்டாகாது என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது யுக்திக்கும் ஒத்ததே. பஶு பக்ஷி முதலியவைகளுக்கும் மநுஷ்ய ஜன்மம் எடுத்திருக்கும் நமக்கும் ஜ்ஞானம் என்பது தான் முக்யமாக விஶேஷத்தைக் கல்பிக்கிறது. அந்த ஜ்ஞானத்தை அவலம்பியாமல் கேவலம் தேஹபுஷ்டியால் ஸாதிக்கக்கூடிய வாசிக காயிக தந்த்ரங்களை அவலம்பித்து அதனால் பகவன் முகோல்லாஸத்தை ப்ரதீக்ஷிப்பது மூடர்களுடைய கார்யமேயாகும். சில மதங்களில், உத்தாரகமான மந்த்ரங்களைப் பலகையில் எழுதி அந்தப் பலகையை ஒரு யந்த்ரத்தில் ஏற்றி அப்பலகை சுழலும்படி சுற்றிவருவது ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது என்று எண்ணி அம்மாதிரி அநுஷ்டாநம் நடந்து கொண்டு வருவதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். யதார்த்தமா

கவே இம்மாதிரி அநுஷ்டாநம் வேதத்தின் கேவல வாசிக படநத்தைப்பார்க்கிலும் எவ்வகையில் தாழ்ந்தது என்று நமக்குத் தெரியவில்லை.

இப்படி வேதாப்யாஸ விஷயத்திலேயே அர்த்த ஜ்ஞாநம் ப்ரதாநமென்று எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டால், அந்த வேதங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களுடையவும் ருக்குக்களுடையவும் உச்சாரணாதிகளை அபேக்ஷிக்கும் கர்ம அநுஷ்டாநம் அவஶ்யம் அர்த்தஜ்ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்கிறதென்று ஒத்துக் கொள்ள என்ன ஆக்ஷேப மிருக்கக் கூடும்? அப்படிப்பட்ட அர்த்தஜ்ஞாந மில்லாமலும், அந்த ஜ்ஞாநத்தால் உண்டாகக்கூடிய சித்த ஐகாக்ர்யமில்லாமலும் கர்ம அநுஷ்டாநம் செய்வது ஸுசிரம் ஊஷர பூமியில் வர்ஷிப்பதற்குத் துல்யமாகுமென்பது நம்முடைய த்ருடமான அபிப்ராயம். நம்மால் இப்பொழுது அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவரும் கர்மங்களுள் பல கர்மங்கள் கேவல தந்த்ர ரூபமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஸந்த்யா வந்தநாதிகளை அநுஷ்டிக்கும் காலங்களில் சித்த வ்ருத்தியின்றிக்கே கேவல வாசிக காயிக வ்யாபாரம் மாத்ரம் நடந்து வருகின்றது என்றும், ஒரு பாபத்தின் ப்ராயஶ்சித்தார்த்தமாக க்ருச்ராதிகளை அநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் ஸர்வதா அபேக்ஷிதமாயுள்ள அநுதாப ரூபமான மநோ வ்யாபார மின்றிக்கே கேவல பாஹ்ய வ்யாபாரமான அர்த்த தாநம் மாத்ரம் நடந்து வருகிறது என்றும், அத்ருஷ்டாநுஷ்டாநமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் ஆத்யந்திக ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடுமான பர ஸமர்ப்பண காலங்களிலும் அதற்கு முக்யாங்கமாக அபேக்ஷிதமாயுள்ள ஆர்த்தி ரூபமான மநோ வ்யாபார மின்றிக்கே விஶேஷித்த அந்நாதிகளுடைய நிவேதநமும் அது போன்ற மற்றும் சில பாஹ்ய வ்யாபாரமும் மாத்ரம் நடந்து வருகின்றன என்றும் நாம் ப்ரதிதிநம் பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்ட அநுஷ்டாநத்தையா ஶ்ருதிகளும் மஹர்ஷிகளும் விதித்திருக்கிறார்கள்? இந்த அநுஷ்டாநத்தைச் சீர்திருத்தி, மநோ வ்யாபாரத்திற்குத் தகுந்த ப்ராதாந்யத்தைக் கொடுக்காத வரையில் நம்முடைய அநுஷ்டாநங்கள் இதரர்களுடைய பரிஹாஸத்திற்கு ஆஸ்பதமாகும் என்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை; அந்த அநுஷ்டாநத்தின் பரம லாபமாக நம்மால் உத்தேஶிக்கப்படும் பகவந் முகோல்லாஸமும் நமக்குக் கிடைக்காது.

211

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

விஶிஷ்டாத்வைதம்.

11. ஜீவ தத்வம்: ஜீவனுடைய நித்யத்வம்.

விஶிஷ்டாத்வைதிகளுடைய ப்ரக்ரியையின்படி சித், அசித், ஈஶ்வரன் என்று மூன்று தத்வங்கள் உண்டு என்றும், இவைகளில் 'அசித்' என்று சொல்லப்படும் அசேதந வஸ்துவைக்காட்டிலும் 'சித்' என்று சொல்லப்படும் சேதந வஸ்து ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அத்யந்த விலக்ஷணமென்றும், அந்தச் சேதந வஸ்துவைக்காட்டிலும் 'ஈஶ்வரன்' என்று சொல்லப்படும் பரமாத்ம வஸ்து அத்யந்த விலக்ஷணமென்றும் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம். இந்தத் தத்வ த்ரயத்தில் முக்யதத்வமாயுள்ள ஈஶ்வர தத்வத்தைப்பற்றி அநேக விஷயங்களை இது வரையில் விசாரித்துவந்தோம். இப்பொழுது 'சித்' தத்வத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விசாரிக்கலாம் என்பது நம்முடைய ப்ரவ்ருத்தி.

இந்த 'சித்' என்னும் தத்வத்தைத்தான் 'ஜீவன்' என்றும், 'ப்ரத்யகாத்மா' என்றும் வேதாந்திகள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். 'இது உத்பந்நமான வஸ்துவன்று, நித்யமாக இருக்கின்றது' என்பது நமது கொள்கை. இந்தக் கொள்கைக்குள்ள ஶ்ருத்யாதாரத்தை முதலில் கொஞ்சம் விசாரிப்போம்.

கடோபநிஷத்தில் இரண்டாவது வல்லியில்,

"ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்

நாயம் குதஶ்சிந்ந பபூவ கஶ்சித் ।

> 𑌅𑌜𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍋
> 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 ॥
> 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌹𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌤𑌂 ।
> 𑌉𑌭𑍌 𑌤𑍌 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥"

என்கிற வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகளின் ஸந்தர்ப்பமாவது - ஒரு காலத்தில், ம்ருத்யுவுக்கு நசிகேதஸ் என்னும் ரிஷிபுத்ர னொருவன் ஶிஷ்யனாக வரும்படி ஸம்பவித்தது. அந்த நசிகேதஸ்ஸை, ஆசார்யனாகிற ம்ருத்யு, பலவாறாகப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்து, அவனுக்கு மோக்ஷேச்சை ஸ்திரமாக இருக்கிறது என்பதை நிஶ்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டு, அவனை உபதேஶ யோக்யனென்று எண்ணி " 𑌤𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌗𑍂𑌢𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑌹𑍍𑌵𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 - 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌶𑍋𑌕𑍌 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿" என்று ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், அதை அடைவிக்கும்படியான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், அடைகிறவனாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் ஆக இம்மூன்று ஸ்வரூபங்களு மடங்கியதான ஒரு வாக்யத்தைச் சொல்லி அவனுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யையை உபதேஶம் செய்தார். இந்த வாக்யத்தில் அடங்கியுள்ள விஷயங்களை இன்னும் நன்றாக ஶோதிக்கும்பொருட்டு, நசிகேதஸ், மறுபடியும் சில ப்ரஶ்நங்களைச் செய்ய, ம்ருத்யு, சில வாக்யங்களால் ப்ராப்யமாகிற ப்ரஹ்மத்தினுடைய வைபவத்தை ப்ரகாஶித்துவிட்டு, ப்ராக்ருதமாகிய " 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 " இத்யாதியான வாக்யங்களால் ப்ரத்யகாத்மாவாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார். வாக்யார்த்தமாவது :— ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள இந்த ஜீவன் பிறப்பு இறப்பு அற்றவன். கல்பாதிகளிலும் இவனுக்கு ஓரிடத்திலிருந்து உத்பத்தி என்பது இல்லை; கல்பாந்தங்களிலும் இவனுக்கு நாஶமில்லை. ஆகையினால், இவனை 'அஜன்' 'நித்யன்' 'ஶாஶ்வதன்' 'புராணன்' என்று த்த்வ மறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஶரீரம் நஶிக்கும் காலத்தில் இவனுக்கு நாஶமில்லை. இவனைக் கொல்வது என்பதே ஸாத்ய

மில்லாத கார்யம். இவனுக்கு நாஶமுண்டு என்று நினைக்கிறவன் அறியாதவன்.

விபஶ்சித் - 'விபஸ்சித்' என்று சொல்லப்படுமவனுடைய தன்மைக்கு அர்ஹனாயிருக்கிற இந்த ஆத்மா; அதாவது - ஜ்ஞாத்ருத்வம் பொருந்தினவன். தேஹம் முதலிய அசேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் இந்தக் குணத்தால் விலக்ஷணன் என்று தாத்பர்யம். அதனாலே, தேஹம் முதலியவை நஶிப்பது போல நஶிக்கக்கூடாதவன் என்று த்வநிக்கிறது.

ந ஜாயதே ம்ரியதே - பிறக்கிறதுமில்லை, இறக்கிறதுமில்லை. அதாவது - அந்தந்தக் காலங்களில் அந்தந்தத் தேஹங்களில் இருந்துகொண்டிருக்கிறதாக அநுபவிக்கப்பட்டுவரும் ஜநந மரணங்கள் இந்த ஆத்மாவுக்கு ஒரு பொழுதும் நேருகிறதில்லை என்று தாத்பர்யம்.

நாயம் குதஶ்சித் - இந்த ஆத்மா எவனிடமிருந்தும் உண்டாகவில்லை. அதாவது - இவனுக்கு உத்பாதகனென்று ஒருவனும் கிடையாது. கல்பாதிகளில் கூட இவனுக்கு உத்பத்தி யென்பதே இல்லை யென்று தாத்பர்யம். 'ந ஜாயதே' என்பதனால், கல்பத்தின் ஆத்யந்தத்திற்கு உட்பட்ட காலங்களில் உத்பத்தி இல்லையென்று சொல்லப்பட்டது; 'ஒருகால் கல்பத்தின் ஆதியில் ஏதாவது ஒரு விலக்ஷணமான உத்பத்தி இருக்கலாம்' என்கிற ஶங்கை உண்டாகக் கூடுமென்று நினைத்து, 'அப்படிப்பட்ட உத்பத்தியு மில்லை' என்று 'நாயம் குதஶ்சித்' என்கிறதால் சொல்லப்படுகிறது.

கஶ்சித் ந பபூவ - 'ஒரு காலத்தில் மநுஷ்யாதி ரூபத்தோடு இவன் இருந்தான்' என்பது மில்லை. அதாவது - இவனுக்குக் கல்பாந்தத்திலும் மரணமில்லை யென்று தாத்பர்யம். 'ந ம்ரியதே' என்பதனால், கல்பத்தின் மத்யகாலங்களில் மரணமில்லை யென்றும், இந்த வாக்யத்தால் கல்பாந்தத்திலும் மரணமில்லை யென்றும் சொல்லப்படுகிறது. 'ப்ரஹ்மா முதலிய சில

ருடைய தேஹங்களின் விஷயமாகக் கல்பாதியில் ஜநநமும் கல்பாந்தத்தில் மரணமும் உண்டு' என்று ஆகமத்திலிருந்து நாம் அறிகிறோம்; அப்படிப்பட்ட ஜநந மரணங்களும் ஜீவன் விஷயத்தில் கிடையாது என்பதைச் சொல்வதற்காகவே, 'நாயம் பூத்வா ப⁴விதா வா ந பூ⁴ய:' என்கிற வாக்யம் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறது. ஆகையால், 'ந ஜாயதே ம்ரியதே' என்று பூர்வம் சொல்லியிருக்கையிலும், இந்த வாக்யத்தில் பௌநருக்த்யதோஷ மில்லை. இது தான் அர்த்தம் என்பதை ஸூசிப்பிக்கிறதற்காக, இந்த உபநிஷத் வாக்யத்தின் உபப்ருஹ்மணமாகிய 'ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதா³சித் நாயம் பூ⁴த்வா ப⁴விதா வா ந பூ⁴ய:' [பகவத்கீதை அ-2. ஸ்லோ. 20] என்கிற கீதாவாக்யத்தில், 'நாயம் பூத்வா ப⁴விதா வா ந பூ⁴ய:' என்பதற்குப் பதிலாகக் கீழ்க் கூறப்பட்ட அர்த்தமுள்ள 'நாயம் பூ⁴த்வா ப⁴விதா வா ந பூ⁴ய:' என்கிற ஶப்தங்களை ஸ்ரீ பகவாந் ப்ரயோகித்திருக்கிறான். அவ்விடத்தில் கீதா பாஷ்யத்திலும் இந்த அர்த்தத்தை விளக்கும் 'கேஷாஞ்சித் ஜீவவிஶேஷாணாம் ப்ரஜாபத்யாதீநாம் கல்பாதௌ³ ஜநநம் கல்பாந்தே ச மரணம் த்³ருஶ்யதே; ததா²பி ந ஸர்வேஷாம்' என்கிற வாக்யத்தைக் காணலாம்.

'அஜ:, நித்ய:' - முற்கூறப்பட்டிருக்கும் காரணங்களாலே இந்த ஆத்மாவை 'அஜன்' என்றும், அஜனாக இருக்கிறபடியால் 'நித்யன்' என்றும் தத்வமறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பூர்வோக்தமான அர்த்தத்தை ஒன்று சேர்த்து நிகமநம் செய்கிறது, இந்த வாக்யம்.

'ஶாஶ்வத:' - மாறுதலற்றவன். ஸ்ருஷ்ட்யவஸ்தையில் உண்டாகும் பிறப்பு இறப்பு ரூபமான ஸ்தூலமான மாறுதல்கள் ஜீவன்களுக்கு இல்லை என்பது, 'ந ஜாயதே ம்ரியதே' என்னும் வாக்யத்தாற் சொல்லப்பட்டது. ப்ரளயம் முதலிய அவஸ்தை

களில் ஸூக்ஷ்மமும் ஸர்வகாலிகமுமான ஒரு மாறுதல் ப்ரக்ருதி முதலிய அசித் வஸ்துக்களுக்கு உண்டு; அந்த மாதிரியான பரிணாமமும் ஜீவன்களுக்கு இல்லை என்று இந்த 'ஶாஶ்வதன்' என்னும் பதம் சொல்லுகிறது.

'புராணஃ' - புராபி நவஃ. அதாவது - கீழ்ச்சொல்லி யிருக்கிறபடி உத்பத்தி யற்றவனாக இருக்கையிலும் புதியவனாக இருக்கிறான் என்று அர்த்தம். உத்பத்தியுள்ள வஸ்துவுக்கே உத்பத்தியானவுடன் புதியது என்கிற ஒரு அவஸ்தை உண்டு; ஜீவன் அநுத்பந்நனாக இருக்கையிலும், புதியது என்கிற அவஸ்தை கொண்டிருக்கிறான் என்று தாத்பர்யம்; எப்பொழுதும் அபூர்வவஸ்துபோல அநுபவிக்கத்தகுந்தவன் என்பது ஹ்ருதயம்.

'ஶரீரே ஹந்யமாநே ந ஹந்யதே' - ஆகையால், 'ஶரீரம் நாஶத்தை அடையும்பொழுது ஆத்மாவும் நாஶமடைகின்றது' என்று சொல்வது பிசகே.

'ஜீவன் ஜநந மரணங்களற்றவன்' என்று இவ்விதமாக ப்ரபஞ்சித்துவிட்டு, 'லோகவ்யவஹாரத்திலும் ஶாஸ்த்ரங்களிலும் "மநுஷ்யம் ஹந்தி" [மநுஷ்யனைக் கொல்லுகிறான்] "ந ஹிம்ஸ்யாத் பூதாநி" [ஒரு ப்ராணியையும் கொல்லக்கூடாது] இத்யாதியான ப்ரயோகங்கள் காணப்படுகின்றனவே! ஜீவன் கொல்லத்தகாதவனானால் இவைகளுக்கு நிர்வாஹம் எப்படி?' என்கிற ஆக்ஷேபத்தை ஶங்கித்துக்கொண்டு 'அந்த ப்ரயோகங்களில் இருக்கும் ஹநநம் [கொல்லுதல்] என்கிற ஶப்தத்திற்கு ஶரீர வியோக காரணம் [ஶரீரத்தைவிட்டு ஆத்மாவை வெளிப்படுத்துதல்] என்கிற அர்த்தமே தவிர ஆத்மாவைக் கொல்லுகிறது என்கிற அர்த்தமில்லை; அப்படி அர்த்தம் சொல்வது உபபந்நமாகாது; ஏனென்றால், ஆத்மா கொல்லத்தகாத வஸ்து' என்பதைச் சொல்ல அடுத்தவாக்யத்தில் ஶ்ருதி ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது.

ஹந்தா ஹந்தும் மந்யதே சேத் - ‘இந்த ஜீவனை நான் கொல்ல ப்ரவ்ருத்திக்கிறேன்’ என்று எண்ணுகிறவனும், ஹத: ஹதம் மந்யதே சேத் - ‘இந்த ஜீவன் கொல்லப்பட்டுப் போய் விட்டான்’ என்று எண்ணுகிறவனும், தாவுபௌ ந விஜாநீத:- இவர்கள் இருவரும் தத்வத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்களல்லர்; நாயம் ஹந்தி - இவன் கொல்லவுமில்லை, நாயம் ஹந்யதே - இவன் கொல்லப்படவுமில்லை என்று வாக்யார்த்தம். இப்படிச் சொல்வதன் தாத்பர்யமாவது - ஜீவன் கொல்லத்தகாதவன்; கொல்லத்தகாதவனாதலால், ‘அவனைக் கொல்லுகிறேன்’ என்று நினைப்பதும் பிசகு; ‘அவன் கொல்லப்பட்டான்’ என்று நினைப்பதும் பிசகு என்பதுதான். ஆபாதத: பார்க்கும்பொழுது, ‘ஹந்தா சேந்மந்யதே ஹந்தும்’, ‘நாயம் ஹந்தி’ என்கிற வாக்யங்களால், ஆத்மா கொல்லுகிறவனன்று என்று ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வம் நிஷேதிக்கப்படுவதுபோலத் தோன்றும். அது அர்த்தமன்று. ஶஸ்த்ரம் முதலிய பதார்த்தங்கள் ஆத்மாவைக் கொல்ல ஶக்தியற்றவை போல, ஆத்மாவும் மற்றொரு ஆத்மாவைக் கொல்ல ஶக்தியற்றது; அதாவது - ஆத்மா கொல்லத்தகாதது என்றுதான் அர்த்தம். இதுதான் அர்த்த மென்பதற்குப் பின்வரும் ஸ்ரீ பாஷ்ய வாக்யம் ப்ரமாணம்:- “யதுக்தம் ‘ஹந்தா சேந்மந்யதே ஹந்தும்’ இத்யாதிநா, ஹநந க்ரியாயா: கர்த்ருத்வமாத்மந: ஶ்ரூயத இதி; தத்ராத்மநோ நித்யத்வேந ஹநநவ்யத்வா பாவ உச்யதே” [2 - 3 - 33.]

இந்த வாக்யத்திற்கு உபப்ருஹ்மண ரூபமாக, ஸ்ரீ பகவத் கீதையில் “ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஶ்சைநம் மந்யதே ஹதம் - உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி நஹந்யதே” என்கிற வாக்யத்தைக் காண்கிறோம். அதற்கும் இதுவே அர்த்தம். ஶ்ருதியில் ஒரு ஆத்மாவின் ஹநநத்தைக் குறித்து மற்றொரு ஆத்மா ஹேதுவன்று என்று விஶேஷித்துச் சொல்

லப்பட்டிருக்கிறது; கீதையிலோ, ஒரு ஆத்மாவின் ஹநநத்தைக் குறித்து மற்ற எந்தப் பதார்த்தமும் ஹேதுவாகாது என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லியிருக்கிறது என்பது தான் விசேஷம். 'ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம்' என்பதற்கு 'ஏநம் ஆத்மாநம் ப்ரதி கேநாபி ஹேதுநா [illegible] கஞ்சித் ஹந்தாரம் மந்யதே' என்பது அர்த்தமென்பதை ஸ்ரீ கீதா பாஷ்யத்திற் காணலாம்.

இவ்விதமாக ஜீவனுடைய நித்யத்வத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிவிட்டு, ஶ்ருதி, மறுபடியும் இந்தக் கடோபநிஷத்திலேயே ஐந்தாவது வல்லியில் ஜீவனுடைய நித்யத்வத்தை அப்யுபகமம் செய்துகொண்டு மற்றொரு வாக்யத்தைச் சொல்லுகின்றது. அதாவது - "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்". இதன் ஸந்தர்ப்பமாவது - "ஹந்த த இதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி குஹ்யம் ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்" என்று அதிரஹஸ்யமான ஸநாதந ப்ரஹ்மத்தை மறுபடியும் தமது ஶிஷ்யனுக்குத் தெளிய உபதேசம் செய்ய ஆரம்பித்து, ம்ருத்யு, பல வாக்யங்களால் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பலவாறாக ப்ரபஞ்சித்து வருகையில், 'சேதநர்கள் எல்லாருக்கும் ஸகல விதமான அபேக்ஷிதார்த்தங்களையும் கொடுக்கிறவன் ஈஶ்வரனே' என்று இந்த வாக்யத்தாற் சொல்லுகிறார். "நித்யஶ்சேதந ஏக ஏவ ஸந் நித்யாநாம் பஹூநாம் சேதநாநாம் காமாந் விததாதி" [நித்யனாக இருக்கிற ஈஶ்வரன் ஒருவனாகவே நித்யர்களாக இருக்கும் கணக்கற்ற சேதநர்களுக்குக் காமங்களைக் கொடுக்கிறான்] என்றி இந்த வாக்யத்தில் ஈஶ்வரனையும் நித்ய னென்றும் மற்றைச் சேதநர்களையும் நித்யரென்றும் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஈஶ்வரனைப்போல ஜீவன்களும் நித்யர்களென்பது ஶ்ருதியின் அபிப்ராயமென்று நாம் அறிகிறோம்.

இந்த மாதிரியாகவே ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்தும், "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜௌ" என்று ஈஶ்வரன் ஜீவன் என்னும் இரண்டு வஸ்துவையும் நித்யர்களாகவே சொல்லுகிறது. இன்னும் இது போன்ற அநேக ஶ்ருதி வாக்யங்கள் இவ்விதமாகவே சொல்லுகிறபடியால், ஜீவனை நித்யனென்றே நாம் அறியவேணும்.

'இப்படி, ஜீவனை நித்யனென்று நாம் ஒத்துக்கொண்டால், ஜீவன்களுக்கு ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் ஶ்ருதி வாக்யங்களுக்கு நிர்வாஹம் எப்படி?' என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கக்கூடும். இதற்கு ஸமாதாநத்தைப் பின்வருமாறு ஆசார்யர்கள் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்கள். ஒரு த்ரவ்யம், பூர்வம் இருக்கும் அவஸ்தையை இழந்து மற்றொரு அவஸ்தையை அடைந்தால், அந்த த்ரவ்யத்தை, கார்யமான வஸ்து [அதாவது - செய்யப்படும் பொருள்] என்று நாம் அறிகிறோம். அப்படிப்பட்ட செய்யப்படும் பொருளாக இருக்குந் தன்மை ஜீவனுக்கு உண்டு; அதாவது - அசேதந வஸ்துக்கள் அவஸ்தாந்தரத்தை அடைவது போலவே ஜீவனும் ஒரு அவஸ்தாந்தரத்தை அடைகிறான். ஆனால், இந்த அவஸ்தாந்தராபத்தியானது ஜீவனுடைய ஜ்ஞாநத்தைப் பற்றியதே தவிர ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியது அன்று. ஜீவன் தான் செய்திருக்கும் கர்மத்திற்கு அநுகுணமாகச் சில காலங்களில் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒரு விகாஸத்தையும், மற்றும் சில காலங்களில் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒரு ஸங்கோசத்தையும் அடைகிறானே தவிர அசேதந வஸ்துவுக்கு ஸம்பவிப்பதுபோல ஸ்வரூப அந்யதாபாவம் ஜீவனுக்கு ஒருகாலும் நேராது. இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப அந்யதா பாவம் இல்லை என்பது தான் இங்கு ப்ரயோகஞ் செய்யப்பட்டிருக்கும் 'நித்ய' ஶப்தத்தின் அர்த்தம்.

"யத꞉ ப்ரஸூதா ஜகத꞉ ப்ரஸூதீ தோயேந ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ பூம்யாம்",

"ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத",

"ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:",

"யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ॥"

இத்யாதியான வாக்யங்கள் சேதநர்களுடன் கூடிய ஜகத்துக்கு உத்பத்தியைச் சொல்லுகிறபடியால், 'ஜீவனுக்கும் ஸ்வரூப அந்யதா பாவ ரூபமான உத்பத்தி உண்டு' என்று ஶங்கிக்கக்கூடுமானாலும், இப்படி ஜீவனுக்கு உத்பத்தியைச் சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களைச் செய்யக்கூடிய அந்தந்தத் தேஹ ஸம்பந்தம் தேஹவியோகம் இவைகளைக் காட்டுகின்றனவே தவிர, ஸ்வரூப அந்யதா பாவ ரூபமான உத்பத்தி விநாஶங்களைக் குறிக்கவில்லை என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நிர்வஹித்திருக்கிறார். "ஶரீரஸ்ய ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸக்ருத் தத்தேஹ ஸம்பந்த வியோகாபிப்ராயா: ஜீவஸ்யோத்பத்தி மரண வாதிந்ய: ஶ்ருதய:; அவிகம்பஶ்ச ஸ்வரூபாந்யதாபாவாபிப்ராயா உத்பத்தி ப்ரதிஷேத வாதிந்யோ நித்யத்வவாதிந்யஶ்ச ஶ்ருதய:" [2 - 3 - 18.]

இப்படிப்பட்ட உத்பத்தியுள்ளவனன்று ஜீவன் என்று ஶ்ருதி போதிப்பதாக நாம் அர்த்தம் கொண்டால்,

"யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருந்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத், வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் ...... ஏவம் ஸோம்ய ஸ ஆதேஶோ பவதி" [மண்ணினுற் செய்யப்படுவன குடம்முதலியவை. இவைகளில் மண்ணை உபாதாநம் என்றும், குடம் முதலியவற்றை உபாதேயம் என்றும் சொல்வது உண்டு. உபாதாநமாக இருக்கும் மண்ணை அறிந்து கொண்டால், அந்த மண்ணின் உபாதேயமாகும் குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன; குடம்போன்ற ரூபமும் குடம் என்னும் பெயரும் நாம் வ்யவஹரிக்கும்பொ

ருட்டு ஏற்படுகின்றனவே தவிர, அந்த மண், குடமாக மாறும் பொழுது வேறு பதார்த்தமாக மாறிவிட வில்லை; குடமும் மண்ணே; அதுபோலவே, சேதநனுடன் கூடிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தின் உபாதேயமானதால் உபாதாநமாகிற ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து கொண்டால் உபாதேயமாகிற ப்ரபஞ்சம் அறிந்துவிட்டபடியாகிறது. வ்யவஹாரார்த்தம் ப்ரபஞ்சம் என்று நாம் சொல்லுகிறோமே தவிர, உண்மையில் ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மத்தை விட வேறு பதார்த்தமன்று என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம்.] என்கிற சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கு முள்ள அபேதம் எவ்விதமாக உபபந்நமாகும்? என்று கேட்கலாம். ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப அந்யதா பாவத்தை ஒத்துக்கொள்ளாம விருந்தாலும், கீழ்ச்சொல்லியிருக்கிறபடி ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் ஜ்ஞாந விகாஸம் ஆகிய ஒரு அந்யதா பாவத்தை ஒத்துக்கொண்டு, அதுவழியாக 'அசேதந வஸ்துவுக்குப்போல ஜீவனுக்கும் ஒருவிதமான கார்யத்வமுண்டு' என்று நாம் சொல்லுகிறபடியால், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஶ்ருதி நமது கொள்கைக்கு எவ்விதத்திலும் விருத்தமாகாது.

நமது ஸித்தாந்தத்தை நாம் பின்வருமாறு அறியவேணும். போக்யம் என்னப்படும் அசேதந வஸ்து, போக்தா என்னப்படும் சேதநன், நியந்தா என்னப்படும் ஈஸ்வரன் ஆகிய இம்மூன்று தத்வங்களும் வேறுவேறு ஸ்வபாவங்களை உடையவை. போக்ய வஸ்துவினிடத்தில் இருக்கும் ஸ்வரூப அந்யதா பாவ ரூபமான உத்பத்தி முதலியவை போக்தாவினிடத்தில் இல்லை; போக்தாவினிடத்தில் இருக்கும் கர்மாநுகுணமாக உண்டாகும் ஜ்ஞாநஸங்கோச விகாஸ ரூபமான அந்யதா பாவம் நியந்தாவாகிற ஈஸ்வரனிடத்தில் இல்லை. இப்படி எவ்விதமான அந்யதா பாவமுமின்றிக்கே இருக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குச் சேதந அசேதந வஸ்துக்களடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் எப்பொழுதும் ஶரீரம்; ப்ரஹ்மம் ஸர்வ காலத்திலும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஶரீரீ, அதாவது - ஆத்மாவாக இருக்கிறது. ஶரீரமாக இருக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்குச் சில காலங்களில் ப்ரஹ்மத்தை விட்டு வேறுபட்டதாக வ்யப

தேஶிக்கக்கூடாம லிருக்கும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை யென்று ஒரு அவஸ்தை உண்டு. அந்தக் காலங்களில் அசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இப்பொழுது நம்மால் ப்ரத்யக்ஷீ கரிக்கப்படும் குணங்கள் யாதொன்று மில்லை; சேதந பாகத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோச விகாஸாதிக ளில்லை. மற்றும் சிலகாலங்களில் விபக்தமா யுள்ள நாம ரூபங்களையுடைய ஸ்தூலாவஸ்தை யென்று ஒரு அவஸ்தை உண்டு; அந்தக் காலங்களில்தான் அசேதந பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்வரூப அந்யதா பாவத்துடன் ஸகல குணங்களும் உண்டாகின்றன; சேதந பதார்த்தங்களுக்கு அதனதன் கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாக ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸங்கள் மாத்ரம் உண்டாகின்றன. இந்த இரண்டு அவஸ்தையிலும் ப்ரஹ்மம் ஸகல ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ஶரீரியாக இருந்துகொண்டு அதனுடன் விஶிஷ்டமாகவே இருக்கிறபடியால், காரணாவஸ்தையிலிருக்கும் உபாதாநமாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கும் கார்யாவஸ்தையிலிருக்கும் உபாதேயமாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஶ்ருதியாற் சொல்லப்படும் அபேதம் உபபந்நமாகிறது; 'ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் ஸகலத்தையும் அறிந்ததாகிவிடும்' என்னும் ஶ்ருதி செய்யும் ப்ரதிஜ்ஞையும் உபபந்நமாகிறது. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்து ஸ்தூலாவஸ்தையில் சேதந அசேதநங்கள் மாறுவதற்குக் காரணம், ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பமே. இப்படி ஸங்கல்பித்து ப்ரஹ்மம் ப்ரபஞ்சத்தின் அவஸ்தையை மாற்றுவதைத்தான் நாம் ஸ்ருஷ்டியென்று வ்யவஹரிக்கிறோமே தவிர, இதற்கு முன்னமே இல்லாமலிருந்த ஒரு ஜீவனை இப்பொழுது ஈஶ்வரன் உண்டு பண்ணி விடுகிறான் என்கிற அர்த்தத்தில் நாம் ஸ்ருஷ்டி ஶப்தத்தை ப்ரயோகிக்க வில்லை என்பது தான், நமது ஸித்தாந்தம். ஆகையால், ஜீவன் நித்யனென்பதே ஶ்ருதியின் தாத்பர்யம் என்று நாம் அங்கீகரிப்பது ஸமஞ்ஜஸம்தான்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

பகவதே பாஷ்யகாராய நம:

வேதாந்தார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

ஶ்ருதயோ யத்ர விஶ்ராந்தா நிராபாதா: பராவரே ।
ஸர்வகர்மஸமாராத்யம் ஶக்தயே தம் ஹரிம் பஜே ॥
பாதராயணஸூத்ராணாம் ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தாநுஸாரத: ।
ஶப்தார்த்தபோதகாராய பாஷாவ்ருத்திர்விரச்யதே ।
[illegible] ।
ஶிஷ்யாணாம் [illegible] ॥

ஸகல வேதாந்தங்களும் பகவானை ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்பது, விஶிஷ்டாத்வைதத்தின் அபிப்ராயம். இந்த மதத்தின் மூலக்ரந்தங்களான ஸ்ரீ பாஷ்யம் தீபம் ஸாரம் முதலான ஆசார்ய ஸூக்திகளை அநுஸரித்து யதாமதி வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்கு ஒரு தமிழ் வ்ருத்தி எழுதப்படுகிறது.

பகவான் பாதராயணர் என்னும் வேதவ்யாஸர், வேதங்களின் உத்தரபாகங்களாகிய உபநிஷத்துக்களின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிக்கக் கருதி அருளிச்செய்கிறார் :—

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா ॥

இனி, அதே காரணத்தால், ப்ரஹ்மத்தை அறிய வேண்டும்.

(முதல் அத்யாயம், முதல் பாதம், முதல் ஸூத்ரம்.)

இனி - அங்கங்களுடனும் உபநிஷத்துக்களுடனும் எல்லா வேதங்களையும் அத்யயநம் செய்து கர்மங்களின் ஸ்வரூபங்களையும் ஸ்வபாவங்களையும் அறிந்த பிறகு. அதே காரணத்தால் -

கேவல கர்மங்களின் பலங்கள் அநித்யங்களென்றும், ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தால் முடிவில் பேரின்பம் ஸித்திக்குமென்றும் ஸ்தூலமாக அறிந்ததனுல். ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டும் - அநந்த ஸ்திர பலத்தைக் கொடுக்கவல்ல ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது.

இந்த ஸூத்ரத்துக்கு விஷயவாக்யம்:—“பரீக்ஷ்ய லோகாந்” என்று தொடங்கி “ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்று முடிகிற (முண்டகோபநிஷத் 1. 2. 12 - 13) வாக்யம். இதன் பொருள்—‘வேதம் பயின்றவன் கர்மங்களால் பெறக்கூடிய க்ஷய ஸ்வபாவமான ஸ்தாநங்களைப் பூர்வமீமாம்ஸை யென்னும் கர்மகாண்டத்தாலறிந்து, நித்ய புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் கேவல கர்மங்களால் ஸித்தியாதென்கிற நிஶ்சயத்தால் ஒழிவு பிறந்து, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிக்க, வேதாந்தவித்தாய் ப்ரஹ்மத்யாநம் செய்யும் வல்லமையுள்ள ஓர் ஆசார்யனை வணக்கத்துடன் அணுகவேணும்; அவர் இவனுடைய ஶ்ரத்தை முதலான குணங்களைப் பரீக்ஷைசெய்து அக்ஷரமாயும், ஸத்யமாயு முள்ள பரமபுருஷனை அறியுமாறு நல்வழியான ப்ரஹ்ம வித்யையை உபதேஶிக்கவேண்டும்.’ இதனுல், குருமுகமாய் வேதாந்தவிசாரம் செய்யவேண்டுமென்பதும், குரு ஶிஷ்ய குணங்க ளிருக்கவேண்டிய படிகளும் ஏற்படுகின்றன.

ஸூத்ரமாவது:—

அல்பாக்ஷரமஸந்திக்தம் ஸாரவத் விஶ்வதோமுகம் ।
அஸ்தோபமநவத்யம் ச ஸூத்ரம் ஸூத்ரவிதோ விது: ॥

என்கிறபடி, குறுகின பதங்களால் தெளிவாய் நிஷ்க்ருஷ்டமான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யம். இவைகள் தனித்தாவது பல சேர்ந்தாவது ஒரு விஷயவிசாரத்தை முடிக்குமிடம், அதிகரணமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு ஐந்து பாகங்க ளுண்டு.

விஷய ஸம்ஶயஶ்சைவ விசாரோ நிர்ணயஸ்ததா ।
ப்ரயோஜநம் ச ஸம்பந்தம் ப்ராஹுரதிகரணம் விது: ॥

என்கிற காரிகையால், ஒவ்வொரு அதிகரணத்திலும், விஷயம், ஸம்ஶயம், பூர்வபக்ஷமும் அதன் யுக்திகளும், ஸித்தாந்தம், பலம் ஆகிய ஐந்து அம்ஶங்களும் இருக்கவேணும். மேலும், முன் அதிகரணத்துக்கும் அநந்தராதிகரணத்துக்கும் அல்லது முன்பாதம் அத்யாயம் முதலானவைகளுக்கும் அந்தந்தப் பின் அதிகரணங்க

ளுக்கும் ஏற்படும் ஸம்பந்தத்தை ஸங்கதி என்று சொல்வார்கள். இப்படி ஸங்கதியும் அதிகரண லக்ஷணங்களும் இருக்கும்படியை மூல க்ரந்தங்களால் ஊஹித்து அங்கங்கே அறிந்துகொள்வது.

பூர்வ மீமாம்ஸையின் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களும், ஸங்கர்ஷ காண்டமென்னும் தேவதாகாண்டத்தின் நான்கு அத்யாயங்களும், உத்தரமீமாம்ஸை யென்னப்படும் வேதாந்தஸூத்ரங்களின் நான்கு அத்யாயங்களும் ஆகிய இருபது அத்யாயங்களும் சேர்ந்து வேதார்த்த விசார ரூபமான ஒரே சாஸ்த்ரமென்பது நமது ஆசார்யர்களின் தேர்ந்த கருத்து. இதை வ்ருத்திகாரராகிய போதாயனமஹர்ஷி "ஸம்ஹிதமேதச்சாரீரகம் ஜைமினீயேன ஷோடசலக்ஷணேன" என்று உபபாதித்திருக்கிறார். இந்த வேதாந்த விசாரத்திற்கு முன் செய்யவேண்டியது கர்மவிசாரமென்பதும், அவர் வாக்யமாகிய "வ்ருத்தாத் கர்மாதிகமாத் அனந்தரம் ப்ரஹ்மவிவிதிஷா" என்பதால் ஸித்தம். வேதாந்தவாக்யங்களால் ஸ்தூலமாய்க் கர்மங்களின் பலம் முடிவுள்ளதென்றும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தால்தான் மோக்ஷமென்றும் போத முண்டானாலும், ஸம்சய விபர்யயமில்லாமல் நிச்சயஜ்ஞாநம் ஜநிப்பதற்கு விசாரமே அவச்யமாகையால் வேதாந்த விசாரம் செய்யவேண்டியது தான் என்பது ஸூத்ரத்தின் முடிவான அர்த்தம்.

இங்கு சிலர், "மோக்ஷம் பரமபுருஷார்த்தமென்பது வாஸ்தவமே. அதற்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் உபாய மென்பதும் சரி. அந்த ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்துக்குக் கர்மவிசாரத்தால் என்ன உபகாரம்? நிர்விசேஷமாய்க் கேவலஜ்ஞாநரூபமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்தை 'தத்த்வமஸி' முதலான வாக்யங்களால் அறிந்து அவித்யையை நீக்குவது மோக்ஷம். மோக்ஷமடைய, ஸகல பேதஜ்ஞாநமும் நிவ்ருத்தமாக வேணும். வர்ணாச்ரமாதி ஸகல பேதங்களையும் அவலம்பித்த கர்மாநுஷ்டாநம் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியே யல்லது அநுகூலமன்று. ஆகையால், கர்மவிசாரம் ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்கு முன் செய்யவேண்டியது என்பதும், அதை அநுஸரித்து 'அத' என்னும் ஸூத்ரபதத்துக்கு அர்த்தம் சொல்வதும் யுக்தமன்று. ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்துக்குப் பூர்வ வ்ருத்தமாய்ச் சொல்லக்கூடியதை "சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா"

(ப்ருஹதாரண்யகம். 6, 4, 23) என்று உபநிஷத்து சொல்லு கிறது. இதை (नित्यानित्यवस्तुविवेकः) நித்ய மின்னதென் றும் அநித்யமின்னதென்றும் பகுத்தறிதல், (शमदमादिसाधनसम्पत्) இந்த்ரியங்களையும் மநஸ்ஸையும் அடக்குதல், (इहामुत्रफलभोगविरागः) ஐஹிக பலங்களிலும் ஸ்வர்க்காதி பலங்களிலும் ஆசையற்றிருத்தல், (मुमुक्षुत्वम्) மோக்ஷத் தில் இச்சை, ஆகிய நான்காக ஆசார்யர்கள் நிர்த்தேஶித்திருக்கிறார் கள். அப்படியிருக்க, கர்மவிசாரத்தைப் பூர்வவ்ருத்தமாய்ச் சொல் வது ஒவ்வாது. கர்மங்களின் உபயோகந்தானென்னவென்றால், இந்த்ரியங்களை யடக்குவதிலும், அந்தஃகரணத்தை நிர்மலமாய்ச் செய்வதிலும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தில் இச்சையை யுண்டாக்குவதி லும் மாத்ரம் கர்மங்களுக்கு உபயோகம். ப்ரஹ்ம வித்யைகளுக் குக் கர்மங்களின் சேர்க்கை அவஶ்யமன்று. இதை,

विरोधादप्रमाणत्वाच्छ्रुतस्याप्यनुपयोजनाच्च ।
ज्ञानोत्पत्त्यैकहेतुत्वात् साध्येऽपि ॥
शमाद्यङ्गकतानां धीकृतसंभवः ।
श्रवणादिकृतो नित्यवाक्यजा धीर्विमोचिका ॥

என்று பூர்வர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள்" என்று ஆக்ஷேபிக்கி றார்கள்.

இதற்கு ஸமாதாநம்: 'तत्त्वमसि' முதலான வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை அறிவதால் மாத்திரம் மோக்ஷம் ஸித்தியாது. வாக்ய ஜந்யஜ்ஞாநம் இருந்தும் பேதவாஸனையும் பேதஜ்ஞாநங்களும் அவைகளுக்கு அநுகுணமான ப்ரவ்ருத்திகளும் அநுவர்த்திக்கக் காண்கிறோம். மோக்ஷஸாதநமான ஜ்ஞாநம் உபாஸநரூபம்; அதா வது – நிரந்தரமான த்யாநரூபம். 'ओमित्येवात्मानं ध्यायथ' (முண்டகம்: 2. 2. 6), 'आत्मानमेव लोकमुपासीत' (ப்ரு ஹ: 3. 4. 15), 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' (ப்ருஹ: 6. 5. 6), முதலான வேத வாக்யங்களில் இது ஸ்பஷ்டம். 'अनुविद्य', 'ब्रह्मविद्'

'ய ஊவ வெ' என்பது முதலான இடங்களில் 'வெடந' ஶப்தம் உபாஸநார்த்தம் என்று கொள்ளவேணும். 'வெடந உபாஸநம் ஸ்யாச் தவிஷயெ ஶ்ரவணாசு' என்பது, இந்த விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்கள் வாக்யம். இந்த த்யாநமே மோக்ஷோபாய மென்பதை 'ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:' (சாந்தோக்யம். 7.26.2) என்னும் ஶ்ருதி சொல்லுகிறது. அது ஸாக்ஷாத் தர்ஶநம் போன்றதென்று

"பித்யதெ ஹ்ருதயக்ரந்திஶ்சித்யந்தெ ஸர்வஸம்ஶயா:।
க்ஷீயந்தெ சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டெ பராவரெ ॥"

(முண்ட. 2. 2. 8)

என்கிற வாக்யம் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட நிரந்தரமான த்யாநத்தைப் பகவத்விஷயமாய் எவன் அதிப்ரீதியுடன் செய்கிறானோ அவனே பக்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். அவனது த்யாநமே, பக்தி என்னப்படுகிறது. அவனே பரமாத்மாவை அடைகிறான்: இதை,

"நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந। யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா வ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" (முண்ட. 3, 2, 3)
என்கிற ஶ்ருதி வெளியிடுகிறது.

இதன் அர்த்தத்தையே,

"நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா।
ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா॥
பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப"

(பகவத்கீதை. 11. 53, 54)

என்கிற கீதாவாக்யங்களும் விவரிக்கின்றன. இந்த த்ருவஸ்ம்ருதி ரூபமான த்யாநம் யாவஜ்ஜீவம் ப்ரதிதிநம் ஏகாக்ரமான சித்தத்தால் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியது. அதற்குப் பலாபிஸந்தியின்றியில் செய்யப்படும் யஜ்ஞம் முதலான ஸர்வமான ஆஶ்ரமகர்மங்க

ளும் ஸஹகாரிகள். ப்ரஹ்மவித்யைக்கு வர்ணாஶ்ரமதர்மங்கள் அங்கமாய் ஸஹகாரிகள் என்பது, மேல் அத்யாயம் 3, 4 களில் விவரிக்கப்படும். "க்ரியாவாநேஷ ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:" (முண்டகம். 3.1.4) என்பதாலும் இது ஏற்படுகிறது. வாக்யகாரரா கிய ஆசார்யரும், * ப்ரஹ்மவித்யைக்கு ஸாதநங்களை " தல்லப்திர் விவேக விமோகாப்யாஸ க்ரியாகல்யாணாநவஸாதாநுத்தர்ஷேப்ய: " என்கிற வாக்யத்தால் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். விவேகமாவது - அதுஷ்டமான அந்நத்தால் ஏற்படும் ஶரீரஶுத்தி. விமோகமாவது - காமாதிகளால் அலைக்கப்படாதிருத்தல், ஶமதமாதிகளுடனிருக்கை. அப்யாஸமாவது - நிரந்தர சிந்தையால் ஆவ்ருத்தி செய்தல். க்ரியையாவது - பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாதிகளின் அநுஷ்டாநம். கல்யாணங்களாவன - ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தாநம், அஹிம்ஸை, அநபித்யை (பராபகாரங்களை எண்ணாமலிருத்தல்). அநவஸாதமாவது - மனந்தளராமை. அநுத்தர்ஷமாவது - அதிஸந்தோஷம் இல்லாமை. இந்த நியமங்களுடன் கூடின ஸ்வ வர்ணாஶ்ரமோசித கர்மாநுஷ்டாநமே ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்பத்திக்கு அவஶ்யம் வேண்டுவது.

இப்படிப் பக்தி பலாபேக்ஷையில்லாத கர்மங்களின் ஸஹகாரித்வத்தை அபேக்ஷிப்பதால், கர்மஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் அதற்காகக் கர்மகாண்டவிசாரமும் அவஶ்யமான பூர்வவ்ருத்தம். பூர்வபக்ஷி சொன்ன நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகாதிகள் கர்மஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலும், அந்த ஜ்ஞாநம் கர்மகாண்ட ந்யாயங்கள் மூலமாயும் உண்டாக வேண்டியவைகளாகையால், கர்மவிசாரமே உசிதமான பூர்வவ்ருத்தம்.

மறுபடி பூர்வபக்ஷி ஆக்ஷேபிக்கிறார்: கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ஸமாதாநம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் ஜீவஸ்வரூபத்தையும் மோக்ஷ

---

* இவருக்கு டங்கரென்றும், ப்ரஹ்மநந்தியென்றும் பெயரெனத் தெரிகிறது. ஆகவே, பகவான் போதாயநர், ப்ரஹ்மநந்தி, த்ரமிடாசார்யர், குஹதேவர் - இவர்கள் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் ப்ராசீநாசார்யர்கள். த்ரமிடர் பாஷ்யம் செய்தவர். ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யருக்கும் ப்ராசீநர்.

ஸ்வரூபத்தையும் அறியாமல் சொன்னது: (1) ப்ரஹ்மமாவது - நிர்விஶேஷமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயுள்ள ஒரு வஸ்து: அந்த ஒரு வஸ்துவே பரமார்த்தம். இதர வஸ்துக்களெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தில் இருப்பது போலத் தோன்றுவனவே ஒழிய வாஸ்தவத்தில் அவைகளில்லை. அவைகளெல்லாம் மித்யைதான். (2) நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் அநாதியாய் உள்ள அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷத்தால் பலவிதமாய் ஜீவர்கள் போலவும், தேவமநுஷ்யாதி பேதமுள்ள ஶரீரங்கள் போலவும் விசித்ரமான இந்த ப்ரபஞ்சரூபமாயும் தோற்றங்கள் உண்டாகின்றன. அந்த அவித்யையின் கார்யமாகிய நாம் நம்மை ப்ரஹ்மத்தை விட வேறாகவும், நம்மைக் காட்டிலும் ப்ரபஞ்சத்தை வேறாகவும், நம்மை அறிபவர்களாகவும், ப்ரபஞ்சத்தை அறியப்படுவதாகவும், இன்னும் விவிதமான வேறுபாடுள்ளதாகவும் பார்க்கிறோம். இவையெல்லாம் அவித்யையின் கார்யமே. அது 'ஸத்' என்றாவது 'அஸத்' என்றாவது சொல்லக் கூடியதல்ல; வாஸ்தவ ஜ்ஞாநமுண்டானால் அந்த அவித்யை நிவ்ருத்தமாகும்; ஆகையால், அதை அஸத் என்றே எண்ணவேணும். அதற்குக் காரணமாய் வேறொன்றும் சொல்லமுடியாமையால் அதை 'ஸத்' என்றும் எண்ணலாம். (3) இப்படி விசித்ர ஸ்வபாவத்தை யுடைய அவித்யையைப் போக்குவது ப்ரஹ்மாத்மைக்ய ஜ்ஞாநம்; அதாவது - 'ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாக்களும் ஒன்றே, வேறு எதுவும் ஸத்யமன்று என்னும் ஜ்ஞாநமே. இந்த ஜ்ஞாநம், 'தத்த்வமஸி' (சாந்தோ. 6. 8. 7) 'த்வம் வா அஹமஸ்மி பகவோ தேவதே அஹம் வை த்வமஸி' (   ) 'ஆத்மேத்யேவோபாஸீத' (ப்ருஹ. 3. 4. 7) 'இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா' (ப்ருஹ. 4. 4. 6), 'நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந' (ஷை, 6. 4. 18) முதலான வாக்யங்களால் ஏற்படுகிறது. 'ந பஶ்யோ ம்ருத்யும் பஶ்யதி' முதலான வாக்யங்களால் ஐக்ய ஜ்ஞாநமே மோக்ஷஹேது வென்று வெளியிடப்படுகிறது. முன்சொன்ன மாயை ப்ரஹ்மத்தை மறைத்து ஜீவபேதங்களையும் இதரபேதங்களையும் கல்பிக்கிற தென்பதற்கும்

'ஸத்யகாம ஹி வ்ருத்ரஹ்' (சாங். 8. 3. 2) 'அநாதிமா யயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே' (மாண்டூக்யம். 2. 21) முதலான ஶ்ருதிவாக்யங்கள் ப்ரமாணங்கள். ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் பகவத்கீதை முதலான ப்ராமாணிக ஸ்ம்ருதிகளிலும் இந்த ஸித்தாந்தத்துக்கு அநுகூலமான வாக்யங்கள் பல இருக்கின்றன. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் இவை கண்டுகொள்ளவும். ஆகையால், வஸ்து ஸ்திதியில் ப்ரஹ்மம் ஒன்றுமே ஸத்யமாயும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் அபேதமே தத்பமாயும், ப்ரபஞ்சம் மித்யை என்பதே வாஸ்தவமாயும், இந்தத் தத்யமான ப்ரஹ்மம் ஏகமென்கிற ஜ்ஞாநத்தால் பேதமெல்லாம் அற்று, தான் ஒருவனுமே சுத்த சைதந்யரூபமாயுள்ள நித்யவஸ்து' வென்று உண்டாகும் அவஸ்தைதான் மோக்ஷ மாகையால், அந்த ஐக்யஜ்ஞாநம் பெற வேதாந்த விசாரமும் அதற்குப் பூர்வவ்ருத்தமாய் நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகாதிகளுமே சொல்லவேண்டியவைக ளாகையால், கர்மவிசாரம் அநபேக்ஷிதமென்றும், ப்ரஹ்மவிசாரமே ஆரம்பணீய மென்றும் பூர்வபக்ஷியின் அபிப்ராயம். மேலும், "ஏகமேவா த்விதீயம், (சாங். 6. 2. 2) 'நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம்' (ஶ்வே. 6. 19) 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' (தை. ப்ருகு - 6) முதலான நிர்குண வாக்யங்களால், 'ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்' (முண்ட. 2. 2. 7) 'பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச' (ஶ்வே. 6. 8) முதலான ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் வாக்யங்கள் பல மற்றவைகளாய்ப் பாதிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால், ப்ரஹ்மம் நிர்க்குணம், அபேதமே ஸத்யம், பேதவ்யவஹாரம் ப்ராந்திமூலம். நமது அநுபவங்களை நன்றாய்ப் பரீக்ஷித்தால் ஸந்மாத்ரஜ்ஞாநமே ஸ்வயம் ப்ரகாஶமாய்ப் பரமார்த்தமாயுள்ள தென்றும் அதுவே ப்ரஹ்மமென்றும் ஏற்படும். இந்தத் தத்வத்தை நினைத்து, நித்யமாயும் ஶுத்தமாயும் ஏகமாயுமுள்ள ஆத்மாவை யறிய வேதாந்தவிசாரம் செய்தாலும் கர்மவிசாரத்தை முன்னிட்டுச் செய்வது கூடாதென்பது பூர்வபக்ஷியின்மதம்.

இதற்கு ஸமாதாநத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாய்க் கண்டுகொள்வது. இங்கு உபயுக்தாம்ஸங்களான விஸிஷ்டாத்வைத ப்ரக்ரியைகளை ஸங்க்ரஹமாய் உபபாதிக்கிறோம்.

(1) நமது அநுபவம் ஸந்மாத்ரஜ்ஞாந ரூபமென்பது, அநுபவத்துக்கும் யுக்திக்கும் விருத்தம். நமது அநுபவம் '𑌇𑌦𑌂 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂' என்றே எப்பொழுதும் தோன்றும்; அதாவது - சில விஶேஷங்களுடன் தோற்றும் வஸ்து வேறு சில விஶேஷங்களுடன் மறுபடி காணப்படும். முதலில் அது நிர்விஶேஷமாய்க் காணப்படவில்லை. வஸ்துவை விட்டுப் பிரியாத சில விஶேஷணங்கள் முதலிலும், தனிமையிலுள்ள சில விஶேஷணங்கள் பிந்தியும் காணப்படுவதால் அநுபவம் நிர்விஶேஷணமென்னலாகாது. தூரத்தில் நிற்கும் தேவதத்தனை முதலில் மநுஷ்யனென்று பொதுவாய் அறிந்தாலும் கிட்டிப்போனால் அவனைத் தண்ட குண்டலங்களால் நாமறிந்த தேவதத்தனென்று அறிகிறோம்; இதில் கடைசி ஜ்ஞாநம்போல முதல் ஜ்ஞாநமும் ஸவிஶேஷந்தான்.

(2) ஜீவபேதம் அநுபவஸித்தம்; ஶ்ருதிகளாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஒரு ஜீவனுக்கு மற்ற ஜீவன்கள் அநுமாநத்தினால் அறியப்பட்டவைகள். '𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂' என்னும் ஶ்ருதி, ஜீவபஹுத்வத்தையும் ப்ரஹ்மம் வேறு என்பதையும் ஸ்தாபிக்கிறது.

(3) ஜீவன்களுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் அநுபவஸித்தம். '𑌅𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿' (நான் அறிகிறேன்) என்னும் அநுபவத்தில் 'அஹம்' என்பதால் ஜ்ஞாதாவான ஆத்மா தோன்றுகிறது. '𑌅𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂' ஜ்ஞாதாவல்லாதபோது சேதநத்துக்கும் அசேதநத்துக்கும் பேதமில்லை; மோக்ஷத்தில் '𑌅𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂' அநுவர்த்திக்காதபோது ஒருவருக்கும் மோக்ஷருசி உண்டாகாது. இங்கு ஸ்ரீ யாமுநாசார்யர் காரிகை:—

"𑌅𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌅𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑍇𑌦𑌸𑍌 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌕𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌤𑌃 ॥"

(4) 'நான்' என்னும் ஜ்ஞாநம் அஹங்கார மென்கிற ப்ர க்ருதியின் கார்யத்தால் உண்டாகிற தென்பது, தன் தாய் மலடி என்பது போலாகும் என்கிருர் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர். ஸ்ரீ ஆளவந் தாரும்,

"ஶாந்தாநந்த மஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே: ।

ஸ்வயம் ஜ்யோதிஷ ஆத்மநோ வ்யநக்தி ந யோக்திமஸு ॥"

என்கிருர்.

(5) நமது ஸித்தாந்தத்தில், ஸுஷுப்தியிலும் மூர்ச்சாதிக ளிலும் 'அஹம்' என்னும் ஜ்ஞாநம் முற்றிலும் மறையவில்லை. மோக்ஷத்தில் அஹமர்த்தமே தெளிவாய் ப்ரகாசிக்கிறது. ஸம் ஸார தசையில் கர்ம க்ருதமான ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் ஆத்மா வுக்கு உண்டாகிறது.

(6) வேதாந்த வாக்யங்களில் ஸகுணவாக்யங்கள் நிர்குண வாக்யங்களால் பாதிக்கப்படுகின்றன வென்பது ஸரியல்ல. நிர்குண வாக்யங்களில் முதலாகச் சொல்லப்படும் 'ஏகமேவாத்விதீயம்' என்னும் வாக்யத்திலும் முன்பின்வாக்யங்களைப் பார்த்தால் ஜகத் காரணத்வம், ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலான குணங்கள் வ்யக்தமாகின் றன. ஆகையால், நிர்குண வாக்யங்க ளென்பனவே ஒன்றுமில்லை. 'அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு:' முதலான வாக்யங்களால் தோற்றும் ஹேயகுணங்கள் இல்லையென்று சொல்வதே, நிர்கு ணவாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யம். "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்" என்கிற ஶ்ருதி ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களை ஸ்பஷ்டமாயச் சொல் லுகிறது. ஆகையால், இரண்டுவிதமான வாக்யங்களுக்கும் விரோத மில்லை.

(7) ஸத்தாயுமில்லாமல் அஸத்தாயு மில்லாமல் அநாதியாய் அவித்யை என்று ஒரு வஸ்து இருப்பதாக நிரூபிப்பது துஸ்ஸாத் யம். அந்த அவித்யையைப்பற்றி உதாஹரித்த வாக்யங்கள் ப்ரக்ரு தியையாவது அதன் ஸம்பந்தத்துக்கு ஹேதுவான கர்மத்தையா

வது குறிக்கின்றன. ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாநபாத்யமான அவித்யை கவர்ந்துகொள்வதும், அந்த ஜ்ஞாநத்திலேயே பிறகு விலகிவிடுவதும் யுக்திஸஹமன்று. இந்த விஷயத்திலும் ஸப்தவிதமான அநுபபத்திகள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்வது.

(8) இந்த ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமும் ஜீவஸ்வரூபமும் மோக்ஷஸ்வரூபமும் பிந்தின அதிகரணங்களில் விளங்கும்.

(9) ஸ்ம்ருதி புராணங்களும் இந்த அர்த்தங்களுக்கே அநுகூலங்களென்பது, ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் அந்தந்த வ்யாக்யாநங்களிலும் நன்றாய் விளங்குகிறது.

(10) ஜீவர்கள், அநாதியான கர்மங்களால் ஸங்குசிதஜ்ஞாநர்களாய் ஸம்ஸாரத்தில் உழலுகிறார்கள். அவர்கள் யாத்ருச்சிகமான ஈச்வரகடாக்ஷத்தா லுண்டான ஆசார்யாநுக்ரஹத்தால் தத்வஜ்ஞாநம் அடைந்து பிறகு அநபி ஸம்ஹித பலங்களாகக் கர்மங்களைச் செய்து அதனால் சுத்தாந்தஃகரணர்களாய்ப் பகவத் த்யாநமாகிய பக்தியைச் செய்து அதனாலுண்டான பகவத்ப்ரீதியால் ஸம்ஸாரத்தை விட்டுப் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவமாகிற மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். இது நிச்சிதமான சாஸ்த்ரார்த்தமாகையால் இந்த மோக்ஷோபாயமான கர்மாங்ககமாகிய பக்தியை அறியக் கர்மவிசாரம் செய்தபிறகு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யவேண்டியது யுக்தமாகிறது.

'இப்படி ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யவேண்டியதென்று ஏற்பட்டும், இது ஒரு அதிகரணமாகையால், அதிகரணாங்கங்களான விஷயாதிகள் இதற்கு எவை?' என்றால், இதற்கு விஷயம், வேதாந்தவிசாரம் என்கிற ப்ரஹ்மவிசாரம். ஸம்சயம் - இந்த விசாரம் செய்யவேண்டியதா? அல்லவா? என்பது. மறுபடி இந்த ஸம்சயத்துக்கு என்ன காரணமென்றால், மீமாம்ஸகர்களில் சிலர் இங்கே பூர்வபக்ஷிகள். அவர்கள் அபிப்ராயத்தில் 'எல்லா சப்தங்களும் கார்யத்தில் ஒருவனை ப்ரவர்த்திப்பிப்பதால் மாத்ரம் அர்த்தத்

தைக் கொடுக்கின்றன. 'மாமாநய' (பசுவைக் கொண்டுவா) என்று வ்ருத்தர் ஒருவர் சொல்ல, அவர் வார்த்தையைக் கேட்ட வேறு ஒருவர் பஸுவைக் கொண்டுவர அதைப் பார்த்திருந்த பாலன் அந்தப் பதங்களுக்கு இந்தக் கார்யம் அர்த்தம் என்று அறிகிறான். இப்படியே ஒவ்வொரு பதத்துக்கும் க்ரியாந்வயத்தினாலே அர்த்த முண்டாவதால், ஒருவராலும் செய்யமுடியாத வஸ்துஸ்திதியால் பரிநிஷ்பந்நமான ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ஶப்தங்களே அர்த்தங்களைக் கொடுக்கமாட்டா. ஆகையால், வேதாந்தவாக்யங்களால் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநம் உண்டாகாது. ஆனதுபற்றி, வேதாந்தவிசாரம் ஆரம்பிக்க லாகாது' என்பது பூர்வபக்ஷம்.

இங்கே ஸித்தாந்தம் - கார்ய போதக மல்லாத போதிலும் "உன் அம்மா, அப்பா" என்று சொல்லிப் பெரியவர்கள் ஶப்தங்களை உச்சரிக்க, பாலர்கள் கேட்டு அந்தந்த வ்யக்திகளைப் பார்த்து அந்தந்தப் பதங்களுக்கு அர்த்தங்களை அறிவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஶப்தங்களை ப்ரயோகியாமல் ஸம்ஜ்ஞைகளால் ஒருவன் ஒருவனுக்கு உரைக்க அவன் மற்றொருவருக்குச் சொற்களால் தெரிவிப்பதைக் கேட்ட மநுஷ்யன் இன்ன பதங்களுக்கு இன்ன பொருளென்று அறியவும் கூடும். ஆகையால், ஸித்தவஸ்துவிஷயத்தில் வேதாந்தங்கள் அர்த்த போதகங்களாகக் குறையில்லை. மேலும், 'ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:' 'ஸோந்வேஷ்டவ்ய:,' 'தத்விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்' முதலான உபாஸந கார்யவிதிகள் உபநிஷத்துக்களி லிருப்பதால் அந்த வாக்யங்கள் போதமாகவே அதன் பலரூபமான ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் கார்யத்தைச் சேர்ந்தவைகளாகவே வ்யுத்பத்தியாகக் குறையில்லை. ஆகையால், இந்த ஆக்ஷேபமும் நிராக்ருதமாய் 'ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது' என்று இந்த ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது.

(இன்னும் வரும்.)

டி. ராஜகோபாலாசாரியர்.

234

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

𑌯𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌮𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌚 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌪𑌥 𑌸𑍍𑌸𑌕𑌲 𑌸𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤𑌿 ।
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌤
𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌮𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌿𑌲𑍋𑌚𑌨𑌸𑍍𑌯 ॥ 6.

6. முதல் ஐந்து ஶ்லோகங்களால், தமது ஆசார்யர்களாகிற பாகவதர்கள் விஷயத்தில் தமக்கு இருக்கும் க்ருதஜ்ஞதையை ஆவிஷ்கரித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு வந்தநம் செய்துவிட்டு, பிறகு பகவத்வந்தந ரூபமாகிற இந்த ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தவராய், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், தாம் ஸ்ரீ பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்வதாக ஆறுவது ஶ்லோகத்தால் ஸங்கல்பித்துக் கொண்டும், 'பரத்வம் பொருந்திய அந்தப் பகவானை நாம் எவ்விதமாக ஸ்தோத்ரம் செய்யப்போகிறோம்?' என்று பயந்து ஏழாவது ஶ்லோகத்தால் அந்த ஸ்தோத்ர ஆரம்பத்திற்கு ஒரு வித ஆக்ஷேபத்தைச் செய்து கொண்டும், அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு 'பகவான் பரத்வமுடையவனாக இருக்கையிலும் ஸௌலப்யம் பொருந்தினவன்' என்கிற ஒரு ஸமாதாநத்தை எட்டு ஒன்பதாவது ஶ்லோகங்களாற் செய்து கொண்டும் ஸ்தோத்ரத்தில் இறங்குகிறார். இதனால் - ஆறுவது ஶ்லோகத்தால் ஸ்தோத்ர ஆரம்ப ஸங்கல்ப முகமாக 'நமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் பகவானே' என்று ஸங்க்ரஹித்து, ஏழாவது ஶ்லோகத்தால் ஆக்ஷேபமுகமாகப் பகவானுடைய பரத்வத்தை ஸூசிப்பித்து, எட்டு ஒன்பதாவது ஶ்லோகங்களால் ஸமாதாந முகமாக 'பகவான் ஸௌலப்யம் பொருந்தினவன்' என்பதை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறதாக ஆயிற்று.

‘𑌯𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌮𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌚 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌕𑌲𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌪𑌥𑌃 𑌸𑌮𑍇𑌤𑌿, 𑌤𑌨𑍍 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌅𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌿𑌲𑍋𑌚𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿’ - யாதொரு பாதாரவிந்தமானது என்னுடைய ஶிரஸ்ஸிலும் வேதாந்தங்களிலும் ப்ரகாஶித்துக்கொண்டிருக்கிறதோ, நம்முடைய ஸகலவிதமான இச்சையும் யாதொன்றில் பரிஸமாப்தியை அடைகிறதோ, அப்படிப்பட்ட, நமக்கெல்லாம் குலதநமும் குலதைவதமுமான புண்டரீகாக்ஷனுடைய பாதார விந்தத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன்.

𑌯𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌚 𑌭𑌾𑌤𑌿 - வேதாந்தங்களில் ப்ரகாஶிக்கிறது என்று சொன்னபடியால், ‘ஸர்வோத்தரனுகவும் ஸர்வரக்ஷகனுகவும் ஹேயகுணங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதிபடனுகவும் கல்யாணகுணங்களுக்கெல்லாம் வாஸஸ்தலமாகவும் பகவானை வேதாந்தங்கள் வர்ணிக்கின்றன; அப்படிப்பட்ட குணங்களால் நிறைந்தவனே ப்ராப்யனுகையால் அந்தப் பகவான்தான் நமக்கு ப்ராப்யன்’ என்று சொன்னதாயிற்று. ‘ப்ராப்தி’ அதாவது - அடைதல்; என்பது ஆஶ்ரயித்தலை அபேக்ஷித்து நிற்கிறதாதலால், ஒருகால் இந்தப் பகவானிடத்தில் ப்ராப்திக்கு உபயுக்தமான குணங்களிருக்கையிலும் ஆஶ்ரயணத்துக்கு உபயுக்தமான குணங்களிராமற்போனுல் இவனை அடைவது எப்படி?’ என்று ஶங்கித்து, இவனிடத்தில் ஆஶ்ரயணத்துக்கு உபயுக்தமான குணங்களும் பூர்ணமாக நிறைந்திருக்கின்றன வென்பதைக் காண்பிக்கிறதற்காக, ‘தமது ஶிரஸ்ஸிலும் ப்ரகாஶிக்கிறது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘குருடன்ஶிரஸ்ஸில் கங்காப்ரவாஹம் விழுந்தாற்போல, அத்யந்த நிக்ருஷ்டரான தமது ஶிரஸ்ஸில் ஸர்வ ஶாஸ்த்ர ப்ரஸித்தமாயும் ஸர்வோத்தரமாயுமுள்ள அந்தப் பாதாரவிந்தம் அயத்நோபஸ்திதமாக இருக்கின்றது!’ என்று ஆஶ்சர்யம் த்யோதிதமாயிற்று. இது நீச ஸ்தாநம், இது உத்தம ஸ்தாநம் என்கிற விஶேஷத்தைக் கவனியாமலே வேதாந்தங்களையும் தமது ஶிரஸ்ஸையும் துல்யமாகத் திருவுள்ளம் பற்றும் அந்தப் பகவானிடத்தில் ஜீவகோடிகள் ஆஶ்ரயிக்கிறதற்கு உபயுக்தமான ஸௌலப்ய ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதிகள் அபாரமாக

இருக்கின்றன என்று தாத்பர்யம். இம்மாதிரியான நீச உத்தம ஸ்தாந ஸம்பந்தத்தால் அந்தப் பாதாரவிந்தத்தின் இயற்கையாயுள்ள தேஜஸ்ஸுக்கு எவ்வித ஹாநியாவது வ்ருத்தியாவது உண்டாகிறதில்லை யென்றும் த்வநிக்கிறது. ஆஸ்ரயணம் முதலிலும் ப்ராப்தி பிறகுமானதால், ஆஸ்ரயண உபயுக்த குணங்களைக் காண்பிக்கும் வாக்யம் முதலிலும் ப்ராப்த்யுபயுக்த குணங்களைக் காண்பிக்கும் வாக்யம் பிறகுமாக 'ஒ உபநிஷ்டு ஶ்ருதி ஶிரஸ்ஸு வ' என்று ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 'ஶ்ருதி ஶிரஸ்ஸு'. (வேதாந்தங்களில்) என்று பஹு வசநமாக ப்ரயோகம் செய்ததன் தாத்பர்யம், ஸகல வேதாந்தங்களும் பகவானொருவனையே பற்றிப் பேசுகின்றன என்பதைக் காண்பிக்க வேண்டுமென்பது தான். 'வேதாந்தங்கள் ஒரு பெரியகாடு; ஶ்ரமப்பட்டே அவ்விடத்தில் பகவானை அறியவேணும்; என்னிடத்திலோ ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தால் ஸுலபமாக அவன் உபஸ்திதனாக இருக்கிறான்' என்று தமக்கு இருக்கும் ஒரு க்ருதார்த்ததையையும் இந்தப் பஹுவசநத்தால் வெளியிடுகிறாரென்றும் சொல்லலாம்.

யஸ்மிந் ஸகலா: ஸமாப்நோத்யயம் வய: ஸஹேதி - ஐஹிக ஆமுஷ்மிகமான ஸகல மநோரதங்களும் அந்தப் பாதங்களிலேயே பரிஸமாப்தியை அடைகின்றன. "த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவ தேவ" என்கிற வாக்யத்தின் அர்த்தம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது. "பிதா த்வம் மாதா த்வம்" என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தாரே பிந்திச் சொல்லுகிறார்.

ஸுலபம் - ஆபத்காலத்திற்காக ஸங்க்ரஹிக்கத் தகுந்ததாயும், யத்நமின்றிக்கே கிடைத்ததாயுமுள்ள அநுகூல உபாயம்.

குலதெய்வதம் - பெரியோர்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தைவம், ஆகையால் அதனிடத்தில் அதிலங்கநம் என்பதே கூடாது என்று தாத்பர்யம். 'அதிலங்கநம் செய்யாமல் ஆராதித்தால் ஏராளமான பலத்தைக்கொடுக்கும்; அதுவே பெரியதொரு பலமுமாகும்' என்றும் தாத்பர்யம்.

அரவிந்தவிலோசநஸ்ய - 'பகவானுடைய' என்று ஒரு ஸாமாந்ய பதத்தை ப்ரயோகியாமல் 'அரவிந்த விலோசநனுடைய' என்று சொன்னது, "ராமோ ராஜீவலோசந:" என்

தவைவ ந ம்யஸ்ய ஊஹிஶாண-வஶீகராண
ஸ்ருகெஸ்ரா ந ஶாதஊவி ஶவ-வி தாஊஹாமெஸு: ।
கதம் தவீயஊஹிஊஷு-தி ஊ-ஃகுதாய
ஊஹும் நஶொஉஷ கவயெ நிரவத்துவாயு ॥ 7.

கிற விடங்களில் ப்ரஸித்தமாயுள்ள ஆம்ரிதர்களை அநுக்ரஹி க்கும் ஶீலம் இவனிடத்தில் நிறைந்திருக்கின்றது என்பதைக் காண் பிக்கும் பொருட்டே. 'அரவிந்தம்' என்னும் பதம், ஸௌம்ய குணத்தைக் காண்பிக்கின்றது. ஸ்தோத்ரம் செய்ய ஆரம்பிக் கும் தம்மை அரவிந்தம் போன்ற திருக்கண்களால் பகவான் கடா க்ஷிக்கிருன் என்றும் த்வநிக்கிறது.

ஹொஷஹ்ராமி - வாசிகமான ஒரு கைங்கர்யத்தைச் செய்கி றேன் ; அதாவது - பரமார்த்தமாயுள்ள ஒரு குண வர்ணநத்தால் பஜிக்கிறேன் என்று அர்த்தம். அபூதமான குணங்களை ஆரோ பித்துப் பேசுவதே ஸ்துதி என்று லோகத்தில் வ்யவஹாரமிருந் தாலும், இவ்விடத்தில் பரமார்த்த வர்ணநத்தையே 'ஸ்துதி' என்னும் ஶப்தம் காட்டுகிறது என்று அறியவேண்டும் ; ஏனெ ன்ருல், ஸகல குணங்களும் நிறைந்துள்ள பகவானிடத்தில் குண ஆரோபணம் என்பது எப்படி ஸாத்யம்? மேலும், நீதி ஶாஸ் த்ரமறிந்தவர்கள், 'குணிகளிடமுள்ள குணங்களைச் சொல்வதே ஸ்தோத்ரம்' என்று 'ஶுணவுவஷ்ந ஶுணாஷியாநம் ஹொத்ரம்' என்கிற வாக்யத்தாற் சொல்லுகிருர்கள். ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் தமது ஸ்ரீ ஸ்தவத்தில், ஸ்ரீயைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கும் ம்லோ கத்தை இவ்விடத்தில் அநுஸந்திக்கக் கூடும்.

"ஹொத்ரம் நாம கிரோந்தி கவயொ யஷு நுதீயாநு ஶுணா
நநுத்ர ஜூஸதொ ஶிராவு ஹணித் ஹூ தஹி வஷ்யூதயி।
ஸவீகூத்வ ஶுணாஹிவண நஶொ வு ஜுபூ கயஂ தாஷூஶீ
வாஜூ வஷுதிநாஃவி ஶகவுஶவ நா கூத்ஶுணாணொ நியஸ ॥"

7. இவ்விதமாகப் பகவத்ஸ்துதியைச் செய்வதாக ஸங்கல்பித் துக்கொண்ட ஆளவந்தார், பகவானுடைய பரத்வத்தை நினைத்து, 'அஹோ! பகவானுடைய குணங்கள் எங்கே? நான் எங்கே! என்ன ஸாஹஸத்துடன் அவைகளைச் சொல்வதாக நான் ஸங்கல்

பிக்கிறேன்?' என்று பயந்து, ஆரம்பிப்பதாக உத்தேசித்த வ்யாபாரத்திலிருந்து நிவ்ருத்தராய், தம்மையே நிந்தித்துக்கொள்ளுகிறார்.

'யஸ்ய மஹிமார்ணவ ஶீகராணு: ஶக்யவிதாமஹாத்ரஷ்ட்ர வித்கேந் ஜாதம் நஶக்ய:, தீயமஹிமஸ்துதிம் க்ருதமஸ்மது தாய நிர்வத்ருவாய கவயே மஹ்யம் நமோஸ்து'. பகவானுடைய மஹிமை ஸமுத்ரம்போலத் துரவகாஹம்; அந்த மஹிமையில் அதிஸூக்ஷ்மமான ஒரு அம்ஶத்தைக்கூட யதாவத்தாக வர்ணிக்க, ஸர்வஜ்ஞரான ஈஶ்வரன் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களும் அஶக்தராகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய மஹிமையை ஸமக்ரமாக வர்ணிக்க முயலுகிறேனே நான்! என்னுடைய மௌட்யத்தையும் லஜ்ஜையற்ற தன்மையையும் என்ன சொல்வேன்? இவ்வளவு ஸாஹஸிகனுகிற நான் பிறரால் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவனே!

மஹிமார்ணவஶீகராணு: - பகவானுடைய மஹிமையாவது, ஸர்வஜ்ஞனுகவும் ஸர்வஶக்தனுகவும் இன்னும் இதர அம்ஶங்களிலும் ஸர்வோத்தரனுகவுமிருக்கும் தன்மை. அது அகாதமாக இருப்பதனுல், அதை ஸமுத்ரத்திற்குத் துல்யமாக வர்ணித்திருக்கிறது. அதன் திவலையென்றால், அதன் அத்யல்பமான ஒரு அம்ஶம்; அதாவது - அநந்தமாயுள்ள குணங்களில் ஒரு குணலேஶமென்று அர்த்தம்.

ஶக்யவிதாமஹா த்ரஷ்ட்ர வித்கேந் ஜாதம் நஶக்ய: - லோகோத்தரமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவர்களும் காலத்ரயத்திலுமிருக்கிறவர்களுமான ஶம்பு ப்ரஹ்மா முதலியவர்களாலும் யதாவத்தாகவும் ஸமக்ரமாகவும் அறியத்தக்கதன்று, என்று தாத்பர்யம். "ந யஸ்ய ரூபம் ந பலப்ரபாவௌ ந ச ப்ரபாவ: பரமஸ்ய பும்ஸ: - விஜ்ஞாயதே ஶர்வபிதாமஹாத்யை: ஸ வாஸுதேவ: ப்ரணமாமி விஷ்ணும்", "ஶேஷம் தம் வேத ந கஶ்சந" இத்யாதியான வாக்யங்களே இதற்கு ப்ரமாணம்.

தீயமஹிமஸ்துதிம் க்ருதமஸ்மது தாய - ஈஶ்வராதிகளால் ஒரு குணலேஶமும் வர்ணிக்கக் கூடாமலிருக்க, பகவானுக்கே அஸாதாரணமாயுள்ள மஹிமையை ஸமக்ரமாக ஸ்தோத்ரம் செய்ய ப்ரவ்ருத்திக்கும் என்னுடைய சாபலம் அளவற்றதாக இருக்கிறது' என்று தாத்பர்யம்.

யத்வா ஶ்ரமாவதி யதாமதி வாப்யஶக்த:
ஸ்தௌத்யேவமேவ கலு தே(அ)பி ஸதா ஸ்துவந்த: ।
வேதாஶ்சதுர்முகமுகாஶ்ச மஹார்ணவாந்த:
கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோர்விஶேஷ: ॥ 8.

கவயே - மற்றவர்களுக்கு ஒரு ரஸத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன் கவி யென்னப்படுவன். இவ்விடத்தில், 'அத்யந்தம் உத்க்ருஷ்டர்களாலும் அஶக்யமான விஷயத்தில் அத்யந்தம் நிக்ருஷ்டனுகிற நான் ப்ரவ்ருத்தித்து எல்லாருக்கும் விடம்பந ரூபமான ஒரு ரஸத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் நானும் கவி' என்று தாத்பர்யம்.

நிரபத்ரபாய - நிர்லஜ்ஜனுகிற. 'பகவானே அநந்தன்; என்னுடைய வாக்கோ பரிமிதம்; அந்த வாக்கினுல் அவனை வர்ணிக்க உத்தேஸிக்கும் நான் அபரிமிதனுன பகவானிடத்தில் பரிமிதத்வ ரூபமான ஒரு தோஷத்தை உத்காடநம் செய்கிறவனுகிறேன். இப்படிச் செய்யும் என்னை எல்லாரும் பரிஹஸிப்பார்களே!' என்கிற ஶங்கையற்று இந்த வ்யாபாரத்தில் இறங்குகிறபடியால் நிர்லஜ்ஜனென்று சொல்லப்பட்டது.

மஹ்யம் நமோ(அ)ஸ்து - எனக்கு ஒரு நமஸ்காரம். 'ஸாஹஸிகர்களெல்லாரும் பெரியவர்கள், பூஜார்ஹர்கள்; நானும் பெரியதொரு ஸாஹஸத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறபடியால் நானும் நமஸ்காரார்ஹன்' என்று தாத்பர்யம். அதாவது - அத்யந்தம் நிந்தார்ஹனென்று கருத்து.

8. முதலில் பரத்வத்தைக் கண்டு அஞ்சி அகன்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார், பகவானிடத்திலுள்ள ஸௌலப்யாதி குணங்களை அநுஸந்தித்து ஒருவாறு ஸமாதாநமடைந்தவராய், தமக்கு ஜ்ஞாநம் ஶக்தி இவையுள்ள வரையில் ஸ்தோத்ரத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தால் ஶ்ரமம் வரும்பொழுது தீநாநுகம்பியான பகவான் க்ருபை செய்வன், என்கிற தைர்யத்துடன் மறுபடியும் ப்ரவ்ருத்திக்கிருர்.

'யத்வா, அஶக்த: ஶ்ரமாவதி யதாமதி வா ஸ்தௌதி; ஏவமேவ தே வேதா: சதுர்முகமுகாஶ்ச ஸதா ஸ்துவந்த: கலு; மஹார்ணவாந்த: மஜ்ஜதோ: அணுகுலாசலயோ: கோ விஶேஷ:?'

நான் பகவானுடைய குணங்களை யதாவத்தாக அறிய ஜ்ஞாந மற்றவனாகவும் சொல்ல ஸக்தியற்றவனாகவும் இருந்தபோதிலும், ஜ்ஞாநமும் ஸக்தியும் இருக்கிறவனாயில் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். லோகோத்தரமான ஜ்ஞாந ஸக்திகளுடன் கூடிய வேதங்களும் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களும் இம்மாதிரி யாகவே ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் எனக்கும் வேறு பல அம்ஸங்களில் தாரதம்யமிருந்தாலும் இந்த ஸ்தோத்ரம் செய்யும் அம்ஸத்தில் அந்தத் தாரதம்யம் கார்யகாரியாகாது; ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கும் மிகச்சிறிய அணுவுக்கும் மிகப்பெரிய குல பர்வதத்திற்கும் என்ன வ்யத்யாஸம் தெரிகிறது? இரண்டும் பூர்ணமாக அமிழ்ந்து விடுமன்றோ?

யஆ - இல்லாவிட்டால். 'ஏன் என்னை நான் நிந்தித்துக் கொள்ளவேணும்? என்னைவிட மிகப்பல மடங்கு சிறந்தவர்களான வேதங்கள் முதலியவர்களுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைப் பார்த்தால் என்னை நிந்தித்துக்கொள்ளக் காரணமொன்றும் தெரியவில்லை' என்று தாத்பர்யம்.

அஶக்தோபி ஶ்ராவயி யயாதி வா ஹூளி - இங்கு 'அஸக்தனாக இருந்தாலும்' என்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறது; 'அஜ்ஞனாக இருந்தாலும்' என்கிற அர்த்தமும் விவக்ஷிதம்; 'ஶ்ராவயி' 'யயாதி' என்னும் இரண்டு பதங்கள் பிந்தி யிருப்பது இதற்கு ஹேதுவாகும். அஸமர்த்தனானபடியால் அநுகம்பிக்கத் தகுந்தவன் என்று த்வநிக்கிறது.

ஸவஶேவ தேஜவி வெதாஸ்து சதுர்முகாஸ்து ஸஹா ஹூ வஷ:வலு - வேதங்கள் ப்ரஹ்மா முதலியவர்கள் விஷயத்திலும் பூர்ணமான ஸ்துதி ஸம்பவிக்கிறதில்லை என்பது இந்த வாக்யத்தால் உறுதிசெய்யப்படுகிறது. 'வேதம் முதலிய எல்லாரும் எப்பொழுதும் ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண் டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்வதனாலேயே ஸ்தோத்ரம் இன்னும் ஸஸேஷமாக இருக்கின்றது என்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. 'ப்ரஹ்மா' என்று சொல்லாமல் 'சதுர்முகன்' என்று சொன்னது, நாலு வேதங்களையும் ப்ரவ்ருத்தித்தவன் என்பதை க்யாபநம் செய்யும் பொருட்டே.

கிஞ்சைஷ ஶக்த்யதிஶயேந ந தே(அ)நுகம்ப்ய꞉
ஸ்தோதாபி து ஸ்துதிக்ருதேந பரிஶ்ரமேண ।
தத்ர ஶ்ரமஸ்து ஸுலபோ மம மந்தபுத்தே꞉
இத்யுத்யமோ(அ)யமுசிதோ மம சாப்ஜநேத்ர ॥ 9.

'மஹார்ணவாந்த꞉ மஜ்ஜதோரணு குலாசலயோ꞉ கோ விஶேஷ꞉?' - 'பகவானுடைய குணங்கள் பெரியதொரு ஸமுத்ரம்; அதில் நான் முழுகுவது போலவே வேதம் முதலியவையும் ஸமக்ரமாக மூழ்கி விடுகின்றன. அகாதமான ஸமுத்ரத்தில் ஒரு குலாசலம் முழுகினாலும், அணுவைப்போல அதுவும் காணாமல் போய் விடுகின்றது; அதுபோலவே, பகவத்குண வர்ணநத்தில் வேதம் முதலியவைகளுக்கும் எனக்கும் வாசியில்லை' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் தைர்யம் செய்துகொள்ளுகிறார்.

9. கீழ் ஶ்லோகத்தில், 'ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் தமக்கும் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்யும் விஷயத்தில் வ்யத்யாஸமில்லை; நிஶ்ஶேஷ ஸ்துதி இரண்டு பெயர்களுக்கும் ஸாத்யமில்லையாதலால்' என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில், 'இரண்டு பெயருக்கும் விஶேஷமில்லை யென்பது மாத்ரமன்று; ஶக்திக்குறைவினால் தமக்கு ஶீக்ரம் ஶ்ரமமுண்டாகித் தீநாநுகம்பியான பகவானுடைய அநுக்ரஹத்திற்குத் தாமே ஶீக்ரத்தில் பாத்ரமாவராதலால், அந்த ஸ்தோத்ரத்தில் தமக்கே ப்ரக்ருஷ்டமான அதிகாரம் உண்டு' என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால், பகவானுடைய வாத்ஸல்யாதிஶயமே விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

'கிஞ்ச, ஏஷ ஸ்தோதா ஶக்த்யதிஶயேந தே நாநுகம்ப்ய꞉, அபி து ஸ்துதிக்ருதேந பரிஶ்ரமேண (அநுகம்ப்ய꞉); தத்ர மந்தபுத்தே꞉ மம ஶ்ரம꞉ ஸுலப இதி (ஹேதோ꞉) ஹே அப்ஜநேத்ர! அயமுத்யமோ மம ச உசித꞉' - இது மாத்ரமன்று; (பின் சொல்லுகிறபடி நானே இந்த ஸ்தோத்ரம் செய்யும் விஷயத்தில் விஶேஷ அதிகாரமுள்ளவன்); ஏனென்றால், ஒருவன் ஸ்தோத்ரம் செய்ய ப்ரவ்ருத்தித்தால் அவன்மீது சீக்ரம் அநுகம்பை வருவதற்குக் காரணம் அந்த விஷயத்திலுள்ள அவனுடைய ஸாமர்த்யக்குறைவே தவிர விஶேஷித்த ஸாமர்த்யமன்று. எங்களிருவருக்குள் நான்தான் மந்தபுத்தி; ஆகையால், நான்தான்

ஶீக்ரத்தில் களைத்துவிடுவேன்; (என்மீது தான் பகவான் ஶீக்ரம் க்ருபை செய்வன்); ஆதலால் எனக்கே ஸ்தோத்ரம் செய்யும் உத்யமம் உசிதமாகும்.

ஸஹ ஸ்தோதா ஶக்த்யதிஶயே ந தே நாநுகம்பா:- இதனால், ஸ்தோத்ரம் செய்பவனிடத்தில் ஸாமர்த்யாதிஶய மிருந்தால் அது ப்ராயேண க்ருபா மாந்த்யத்திற்குக் காரணம் என்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது. 'இது எல்லாருடைய விஷயத்திலும் உபபந்நமாகாது; உன் விஷயத்தில் தான் உபபந்நமாகும்; ஏனென்றால், நீ தீநாநுகம்பி; தைந்யம் எவ்விடத்தில் எப்பொழுது உண்டாகிறதோ, அவ்விடத்தில் அப்பொழுதே உன்னுடைய தயை ப்ரவஹிக்கிறது' என்பது 'தே' என்னும் பதத்திற்குத் தாத்பர்யம்.

அவிதாஸ்தாதி க்ருதே நவபரிஶ்ரமேண அநுகம்பா:- "ஏதத் வ்ரதம் மம" என்று ஆஶ்ரிதர்களுடைய ரக்ஷணத்தையே வ்ரதமாகக்கொண்டிருக்கும் பகவானுக்கு, அந்த ரக்ஷணத்திற்கு உபயுக்தமாயுள்ள ஏதாவதொரு வ்யாஜம் மாத்ரம் அபேக்ஷிதம்; பக்தனுடைய தைந்யம் அப்படிப்பட்ட வ்யாஜ மாகின்றபடியால், ரக்ஷணம் நிஶ்சயம் உண்டாகும் என்று தாத்பர்யம். பரிஶ்ரமேண - பரித: ஶ்ரமேண; அதாவது - ஜ்ஞாநமும் ஶக்தியு மில்லாததால் ஸ்தோத்ரம் செய்வதில் ஶீக்ரம் ஶ்ரமம் வந்துவிடுகிறது; ஶ்ரமத்தைக் கொடுக்கும் இந்த வ்யாபாரத்திலிருந்து உபரதனாகத் திரும்பலாமோவென்றால், பகவானிடத்திலிருக்கும் பக்தி அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை; இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் வ்யாகுலனாக இருப்பதுதான் பரிஶ்ரமம். இப்படிப்பட்ட தைந்ய தஶை இருக்குமிடத்தில் பகவத்க்ருபை உடனே ப்ரவஹிக்கிறது என்று கருத்து.

மம வ அயமுசித: - 'மமவ' என்றால் 'மமைவ' என்று அர்த்தம். எனக்கே இந்த உத்யமம் உசிதமே தவிர, ப்ரஹ்மா ப்ரப்ருதிகளுக்கு உசிதமாகாது என்று தாத்பர்யம்.

அஜநேத்ர - இந்த ஸம்புத்தியால், 'இப்படி அநுக்ரஹாதிஶயத்தை ஸூசிப்பிக்கும் அவலோகநத்தால் அடியேனைக் காப்பாற்ற வேணும்' என்பது குறிப்பு.

(இன்னும் வரும்.)

எஸ். வாஸுதேவன்.